

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 25. ÅRGANG NR. 3 EFTERÅR 2011

Dansk Folkeparti mellem Skylla og Charybdis

Efter årets folketingsvalg kan man vælge lidt kynisk at konstatere, at ethvert folk har den regering, det fortjener. Der er på flere måder en dyb sandhed i dette, men efterhånden kan man jo med grund benægte, at et folketingsvalg udtrykker "det danske folks" vilje. Som regel er forskellen mellem de to blokke kun få tusind stemmer, og med efterhånden hundredtusinder af vildtfremmede med stemmeret – hvilket den borgerlige regering med sin hidtil uset liberale indfødsretstildeling kun kan takke sig selv for – bliver ethvert flertal afhængigt af de muslimske stemmer. Og vi ved jo, hvilken blok de med god grund overvejende stemmer på... Enhedslisten kan vel paradoksalt nok i bogstaveligste forstand siges at have Fogh og Løkke

Rasmussen at takke for deres store stemmefremgang. De borgerlige regeringer har simpelt hen foræret ekstremvenstrefløjen et nyt stort vælgerkorps (skønt mange "dumme Dänen" rigtig nok også har betroet den deres stemme i troen på, at den vil værne om de svageste danskere).

Med regeringsskiftet kan vi siges at være gået fra den falske ægte vare til den ægte falske vare, og det er trods alt ikke kun dårligt. Dansk Folkeparti vil nu mere hæmningsløst kunne agere sandt nationalt alternativ i stedet for at skulle legitimere kvarte løsninger. Ven-

lige løfte om lettere familiesammenførringsregler for danskere jo også betyde lettere adgang for flere muslimer – ikke mindst fordi de tidligere regeringer altså har været så imødekomende med at gøre muslimer til "danskere".

De borgerlige regeringer har foræret ekstremvenstrefløjen et nyt stort vælgerkorps

strefløjen vil rent empirisk (endnu en gang) dokumentere sin uduelighed og mangel på alternative løsninger, og befolkningsudskiftningens historiske hjul vil blive drejet endnu en tand. Eftersom den nye regering jo er endnu mindre tilbøjelig end den gamle til at opgive ligebehandlingsideologien, vil det rime-

at dreje sig om partikulære økonomiske spørgsmål, det ifølge alle de kloge jo slet ikke har noget med masseindvandringen at gøre (!).

Peter Neerup Buhl

Hvad skal Danmark leve af?

Kun få af "de nye danskere af anden etnisk herkomst" får en uddannelse og kan bidrage til samfundet.

side 3

Politiken på glatis

Tog bagtalelser fra slibrige voldsmand, vindueskiggere og computerhackere for gode varer.

side 5

Mordene i Srebrenica

Først myrdede muslimer serbere, hvorpå serbere myrdede muslimer, - men kun sidstnævnte har offerstatus.

side 7

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

Kamal Qureshi og vold

SFeren Kamal Qureshi er så utilfreds med, at folk fra Dansk Folkeparti gang på gang sætter muslimer i forbindelse med vold, at han har lagt en video på sin hjemmeside, hvori der gøres opmærksom på, at Jesper Langballe fra Dansk Folkeparti er dømt for ærekrænkende udtalelser om muslimer.

Hertil skal bemærkes, at der er en fundamental forskel på at begå vold og at beklage sig over vold, som Jesper Langballe blev dømt for.

Kamal Qureshis utilfredshed fik et util-

sigtet humoristisk skær, for samme dag, som medierne berettede om hans utilfredshed, oplyste de samtidig, at Kamal Qureshi i forbindelse med afslutningen af ramadanen var blevet overfaldet – af muslimer. Ydermere oplyste medierne samme dag (31/8), at en 24-årig var blevet dræbt af skud foran en moske. Igen var gerningsmændene muslimer.

Jo, muslimer er mere voldelige end ikke-muslimer. Det er et faktum, som alt for mange har fået bekræftet af personlig erfaring. Og det er ikke spor mærkeligt, at muslimer er voldelige. Det pålægger deres hellige bog Koranen dem nemlig at være.

Det kunne derfor være et fristende kriminalpræventivt tiltag at forbyde denne voldsforherligende gamle bog. Men censur er ikke den rette vej at gå. I Danmark skal borgerne naturligvis have adgang til at læse, hvad de vil. Vi er frie mennesker og ønsker ingen formyndere.

Det rigtige er at forbyde tilhængere af denne bog at opholde sig i Danmark.

Er sandheden den..

Af Erik Dagø

Er sandheden i virkeligheden, at terroristen Anders B. Breivik i Norge er et produkt af den førte, udemokratiske fremmedpolitik, som gennem mere end 40 år har forvandlet homogene samfund som Nordens – opbygget gennem fædre arv gennem tusind år – til nu kriminaliserede, hadfyldte og frygtsomme samfund?

Det er ikke længe siden, at Malmøborgerne levede i frygt for en mand, der skød fremmede ned! I Holland skød en fremmedvenlig i 2002 den højt ansete professor. Pim Fortuyn, fordi Fortuyn talte imod fremmedgørelsen. I hadet mod professoren førte det hollandske socialdemokrati an! De opfordrede ikke til mord, men... I hans sted opstod så en Geert Wilders, som nu har medvind i sit parti, hvilket andre "fremmedfjendtlige"

partier også har. Hvorfor mon? Vores egen Glistrup havde der heller ikke været brug for, hvis de politisk korrekte og stuerene partier havde kendt deres besøgstid og demokratisk spurgt befolkningerne!

Denne psykiske vold, som hovskisnovski politikerne (også i Norge) har påført befolkningerne, er nu endt i en fysisk vold, som på ingen måde kan forsvares!

Da navnlig socialdemokraterne, venstre-fløjen incl. radikale har villet denne udvikling, er der set med gerningsmandens øjne en vis logik i at lade det gå ud over helt sagesløse unge socialdemokrater, som altså kom til at bøde for moderpartiets førte politik!

Det dejlig land Norge er på mere end én måde blevet ændret!

Hvad skal Danmark leve af?

Rapporten "PISA Etnisk 2009" lover ikke godt for Danmarks muligheder for at klare sig i den skærpede internationale konkurrence. Problemet er, at Danmark har givet adgang for indvandrere, som hverken kan eller vil.

PISA

Undervisningsministeriet besluttede i 1997, at Danmark skulle deltage i OECD-programmet PISA – Programme for International Student Assessment – et projekt, der har til hensigt at måle, hvor godt unge mennesker er forberedt til at møde udfordringerne i dagens informationsamfund. De unge, der indgår i den internationale undersøgelse, er 15 år gamle.

I 2008 besluttede undervisningsministeren, at der i den ordinære PISA 2009-undersøgelse skulle muliggøres et særligt fokus på elever med indvandrerbaggrund, og det er resultaterne herfra, der nu foreligger i rapporten PISA Etnisk 2009. Rapporten er udarbejdet af Niels Egelund, Chantal Pohl Nielsen og Beatrice Schindler Rangvid

Hvad er "etnisk"?

Allerede undersøgelsens titel er absurd, eftersom alle mennesker har et etnisk tilhørsforhold. I undersøgelsen bruges benævnelsen "tosproget", hvilket også er absurd, eftersom talrige børn vokser op som ægte tosprogede, som taler lige godt dansk og f.eks. engelsk. Disse børn har ofte et fortrin frem for børn, som kun taler dansk i hjemmet.

Frem for alt udgør definitionen af "etnisk" eller "tosproget" et alvorligt problem. For i undersøgelsen anses en elev for dansk, når blot én af forældrene er født i Danmark, - hvad enten vedkommende taler dansk eller ej. Konsekvensen er, at de danske elevers resultater påvirkes i negativ retning.

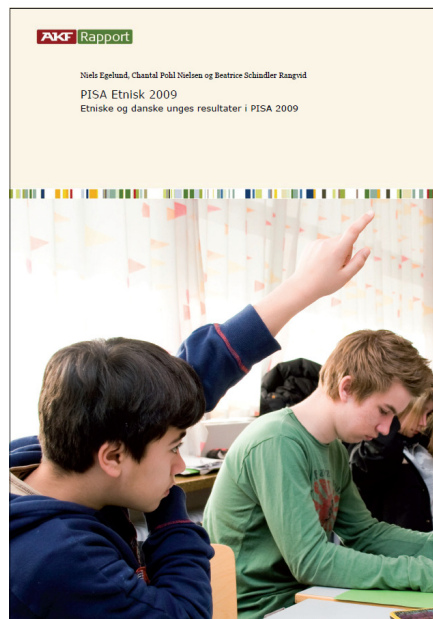
Samtidig medregnes dygtige og vel integrerede indvandrere fra f.eks. USA og Kina blandt de "etniske" unge, hvilket medvirker til at hæve niveauet for de indvandrere, som hverken kan eller vil integreres.

Manglende læreevne

Rapporten afslører blandt andet, at 43 procent af indvandrerbørn er så dårlige i skolen, at de ikke kan tage en uddannelse. 32 procent af deres efterkommere har samme problem:

"PISA opererer med en grænse for, hvornår der foreligger en funktionel læsekompetence forstået på den måde, at eleverne læser så godt, at de er i stand til at gennemføre en ungdomsuddannelse. I PISA 2009 er det 13 % af eleverne uden indvandrerbaggrund, der ligger under denne grænse, mens der blandt indvandrer elever, af henholdsvis 1. og 2. generation, er 43 og 32 %, som ligger under grænsen", oplyses det i rapporten.

"I Danmark scorer elever uden indvandrerbaggrund, som går på skoler med 40 % eller flere tosprogede, signifikant lavere scorer i PISA's læsetest sammenlignet med elever uden indvandrerbaggrund, som går på skoler med under 10 % tosprogede. På skoler med op til 40 % tosprogede er der imidlertid ikke de store forskelle på læsescorer for elever uden indvandrerbaggrund. Blandt indvandrer elever, klarer de elever, som går på skoler med under 10 % tosprogede, sig bedst – men stadig 48 point under elever uden indvandrerbaggrund, på samme type skole. Indvandrer elever på skoler med 60 % eller flere tosprogede elever scorer i gennemsnit 51 point mindre i læsetesten sammenlignet med indvandrer elever på skoler med kun få tosprogede."

Negativ påvirkning af danske elever

Danske elever bliver dårligere i skolen, hvis 40 procent af klassekammeraterne er tosprogede. På den anden side bliver indvandrer elever ikke meget bedre af at gå i skoler med højst 10 procent indvandrere:

Forældrenes påvirkning

Skoler med stort flertal af danske elever oplever, at forældrene interesserer sig for, om skolen leverer en god undervisning. Skoler med mange indvandrerforældre oplever næsten intet forældrepres. Indvandrerforældre har altså færre ambitioner på deres børns vegne:

"Blandt de elever, som går på skoler med mindre end 10 % tosprogede elever, gælder det, at hver fjerde elev går på en skole, hvor skolelederen oplever et konstant pres fra mange forældre med forventninger, om at skolen sætter og opnår en høj boglig standard blandt eleverne. Omvendt er det sådan, at for elever som går på skoler med 60 % eller flere tosprogede, oplever flertallet af skolelederne næsten intet forventningspres fra forældrene om høje boglige standarder."

Offermentalitet

Skoler med mange indvandrer elever har

mange elever, som føler sig uretfærdigt behandlet:

“Eleverne er blevet spurgt om, hvor godt de kommer ud af det med deres lærere. Også her er der interessante forskelle på tværs af skoletyperne. Færre elever på skoler med 40 % eller flere tosprogede elever svarer bekræftende på, at de kommer godt ud af det med de fleste af deres lærere, at deres lærere er interesseret i deres velbefindende, og at lærerne behandler dem retfærdigt sammenlignet med elever på andre skoler.”

Mangel på respekt

78 % procenter af skoler med mange tosprogede har elever, der ødelægger undervisningen med uro, og elevernes respekt for lærerne på disse skoler er meget lille:

“Ca. 78 % af eleverne på skoler med

mellem 40 og 60 % tosprogede elever i Danmark, har en skoleleder, der svarer at elever, der forstyrrer i timerne, er hæmmende for indlæringen på skolen. Elevernes manglende respekt for lærerne synes ligeledes at udgøre en hæmsko for indlæringen på skoler med mellem 40 og 60 % tosprogede. Derudover er det interessant at bemærke, at ca. 13-15 % af eleverne, på skoler med op til 20 % tosprogede elever, har en skoleleder, der mener, at elevernes manglende respekt for lærerne hæmmer elevernes indlæring.”

Hvad kan vi lære af rapporten?

Rapporten bekræfter, at de mange, som advarede imod indvandringen og dens negative konsekvenser, havde ret. Indvandringen har ikke medført nogen form for berigelse, men medvirker tvært imod til fattiggørelse af de civiliserede samfund. Man importerede store mæng-

der ufaglært arbejdskraft, hvorefter de ufaglærte arbejdsopgaver blev flyttet til udlandet. Ikke just nogen strålende form for planlægning.

Som følge af indvandringen står Danmark og det øvrige Vesteuropa nu dårligt rustet til at kunne tage konkurrencen op med de fremadstormende økonomier i ikke-muslimske lande som Kina, Indien og Brasilien.

Danmark – og det øvrige Vesteuropa, står med et kæmpemæssigt problem, som kun kan løses gennem omfattende repatrieringer af de indvandrere, som hverken kan eller vil integreres.

Hele rapporten kan læses på denne adresse:

http://www.akf.dk/udgivelser/2011/pdf/2861_pisa_etnisk.pdf/

Harry Vinter

En hilsen fra Norge

Af Poul Vinther Jensen

Den 3. september var jeg som repræsentant for DEN DANSKE FORENING til Årsmøde i Norge, hos Folkebevægelsen mod Indvandringen. En forening DDF har haft nær kontakt med igennem de seneste 24 år.

Mødet fandt sted på Beitostølen, ca. 250 kilometer nordvest fra Oslo. På grund af de meget store afstande i Norge, var det en mindre forsamling, der var mødt frem.

Men det var et fint møde.

Det var naturligvis præget af situationen i Norge, hvor enhver kritik af indvandring bliver sat sammen med bombeattentatet i Oslo og de efterfølgende begivenheder på øen Utøya.

Ved mødet var der flere kendte personer så som Bjarne Dahl, der er redaktør af bladet "Norge Er Vort", næstformanden Jan Høeg, der er kendt af mange i DEN DANSKE FORENING for sine hyppige

besøg i Danmark, hvor han har talt ved mange møder, og Formanden for FMI Bjørnar Røyset.

I det forløbne år afgang den tidligere formand Bjørn Ove Voldnes for FMI, ved døden 68 år gammel. Bjørn Voldnes var en af stifterne af FMI og har siddet i landsstyret i alle årerne.

Når man besøger Norge, opdager man hurtigt, at indvandringen til Norge, er et emne, man taler sagte om. Her har der ikke været det store opgør, som tilfældet

har været i Danmark. Arven efter fhv. statsminister Gro Harlem Brundtland, har sat sine spor. Under hendes kandidatur til posten som FN's generalsekretær var enhver kritik bandlyst.

Hendes efterfølger, Jens Stoltenberg, lever op til Gro Harlem Brundtlands forventninger. Alene i 2010 kom der 73.852 nye medborgere til Norge fra den tredje verden, det er 13% flere end året før. En vanvittig udvikling.

Undervejs gjorde jeg ophold i Oslo. Jeg er kommet jævnligt i Oslo igennem 40 år og har i de seneste årtier kunnet registrere en voldsom stigning af fremmede. I løbet af ganske få år vil det medføre, at skolerne i Oslo-området får et flertal af børn med ikke-vestlig baggrund.

Den første påmindelse fik norske myndigheder den 22. Juli, da Anders Behring Breivik udløste sine bomber i Oslo centrum.

Jeg har en hilsen til alle i DEN DANSKE FORENING fra FMI's ledelse.

Den "hemmelige" forening "ORG"

Hvad er det for en forening "ORG", som Politiken kørte en kampagne på i august?

I det tidlige forår 2011 fik en række af de større medier et materiale fra det såkaldte "Redox". Det drejede sig om et "højreekstremistisk" netværk med udgangspunkt i Århus, "Organisationen", kaldet ved forkortelsen "ORG". De fleste lod papirerne gå i skraldespanden – Redox er ikke kendt for seriøsitet. Men efter de forfærdelige begivenheder i Norge i juli 2011 fandt Politiken og et par andre medier bunken frem igen. Nu skulle der brygges en hjemlig historie om "truslen fra højre".

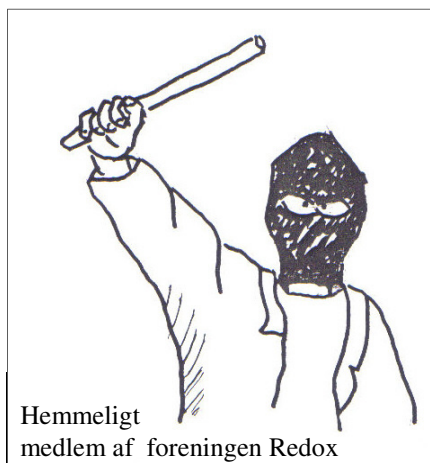
Redox

"Researchkollektivet" Redox (www.redox.dk) beskriver sig selv som en tværfaglig og frivillig journalistisk researchgruppe, der beskæftiger sig med den "ekstreme højrefløj". Man hævder at ville "opkvalificere debatten om racisme og nazisme". Gruppen fortæller desuden, at dens arbejde består i at drive hjemmesiden [Redox.dk](http://www.redox.dk), der "leverer nyheder fra og analyser af det ekstreme højre i Danmark og Nordeuropa, samt fakta og baggrundsviden", og "sekundært fungerer vi som informationskilde for journalister og opgaveskriverne der søger viden om den ekstreme højrefløj." Videre fortæller gruppen, at dens arbejde baseres på "åbne og lukkede kilder", og at den i øvrigt er politisk såvel som økonomisk uafhængig, men modtager støtte fra privatpersoner, fonde og fagforeninger.

Personerne bag Redox står ikke offentligt frem. Gruppen gemmer sig således bag en postboks på Frederiksberg, og gruppen kan så vidt vides kun kontaktes pr. mail. I medierne, er den repræsenteret af en pressetalsmand, der præsenterer sig som "Jonas Jensen". Det er muligt et pseudonym – han har ikke identificeret sig, og der er så vidt vides aldrig blevet sat et ansigt på hr. Jensen.

I marts 2010 slog PET til mod det ekstremistiske venstrefløjsmiljø flere steder i landet. En række personer blev anholdt, én person varetægtsfængsles, og

der foretoges ransagninger. En computer-server beslaglagdes. Ifølge Berlingske indeholder den "personfølsomme oplysninger om personer med tilknytning til den politiske højrefløj - både flere politikere og politiske partier og organisationer. Desuden er der oplysninger om voldelige overfald på nogle af personerne, som er registreret i databaserne." PET formoder, at nogle af oplysningerne er skaffet via hacking (se Berlingske Tidende, online, 1/3 2010, <http://www.b.dk/danmark/pet-ransager-i-det-radikale-venstrefloejsmiljoe>).

Ekstra Bladets har rapporteret, at den fængslede tilhører Redox (se Ekstra Bladet, online, 1/3 2010, <http://ekstrabladet.dk/112/article1307141.ece>). Pågældende blev i august 2011 sammen med nogle andre også sigtet efter terrorparagraffen i anledning af en række ildspåstøtninger og planer om at brænde bl.a. Christiansborg og Justitsministeriet ned.

"Organisationen"

"Organisationen" blev stiftet som et lukket selskab i en tid, hvor fysiske angreb og voldelige overfald fra antidemokratiske kræfter i forbindelse med offentlige møder om indvandrerkritiske emner var den politiske virkelighed i Danmark.

Foreningen "organisationen" har i lyset af disse vilkår fastholdt sin ikke-

offentlige profil igennem årene, da debatklimate i Danmark fortsat er et sådant, at enhver kritisk stillingtagen til den massive indvandring tillægges underlødige eller ekstremistiske motiver. Endvidere har mange af deltagerne i kredsen en berettiget, f.eks. erhvervs-mæssig grund til at undgå offentlig eksponering. En anden årsag til den ikke-offentlige profil er, at man på den måde har undgået at skulle bruge ressourcer på at frasortere eventuelle karakterafvigere eller potentielle galninge.

Formelt er man organiseret som en almindelig "oligarkisk" forening med en selvsupplerende bestyrelse og en årlig generalforsamling, alt bygget på en vedtægt og et program.

"Organisationens" kønsløse navn er et kompromis, da man ved stiftelsen ikke ville være "højre" eller "venstre" men ønskede at kunne arbejde sammen med et bredt udsnit af dem, der deler bekymringen over udviklingen. Sagen har i øvrigt ikke været presserende, idet der ikke drives udadrettet akquisition.

"Organisationen" er først og fremmest et informations- og debatforum, hvor mennesker med forskellig politisk baggrund kan mødes og drøfte forhold omkring flygtninge- og indvandrerpolitik og den omdannelse af – ikke blot Danmark – men af de vesteuropæiske samfund fra homogene nationalstater til multikulturelle samfund. *Netop* den ikke-offentlige profil har muliggjort en fri debat i en personkreds med forskelligartet politisk ståsted. Dette er sket på foredrags- og debatarrangementer. Man har imidlertid også gennemført ekskursioner til historiske lokaliteter. Desuden er der en eller to årlige sociale arrangementer – f.eks. en sommersolhvervsfest / Sct. Hans fest samt en julefrokost. Til disse sammenkomster kan der inviteres eksterne personer.

"Organisationen" har, indtil det overflødiggjordes af udvidelsen af Infomedia (videreudviklingen af Polinfo) med en lang række dagblade og magasiner, ført et pressearkiv af samme art som enhver

redaktion har. Det rummede udklip vedrørende personer, organisationer og en række konkrete problemstillinger. En elektronisk indgang til arkivet er for mange år siden overdraget til politiet med tilhørende adgangskode. "Organisationen" har endvidere i en årrække i sin varetægt haft et omfattende arkiv fra Den Kolde Krigs tid. Netop dette arkiv kan muligt være basis for den rygtedannelse, Politiken og Århus Stiftstidende har deltaget i, om registreringernes indhold. Denne del af arkivet er imidlertid for nogle måneder siden overdraget til museumsmyndighederne bl.a. for at sikre, at materialet konserveres og opbevares under betryggende forhold og dermed sikres for fremtidens historikere.

Det sidste element i "organisationens" virksomhed har været et debatforum på internettet. Dette forum var sikret med password, men blev hacket i september 2010, hvilket er politianmeldt. Efter angrebet blev forummet lukket ned og aktiviteten indstillet.

Hvad drejer det hele sig om?

Livsindholdet for folkene bag Redox er "efterforskningen" af et (påstået) konspiratorisk, højreekstremistisk univers, som man vil "dokumentere". Udsendelsen af materialet om "ORG" er kun ét blandt mange forsøg, den ekstreme venstrefløj i tidens løb har gjort for at få lukket munden på det, man kalder det "ekstreme højre". I dette tilfælde forsøgte man at provokere medierne til at bringe et mediatraktivt stof, Redox havde produceret, og som kompromitterede en række personer, der har gjort sig gældende på det, der kan kaldes den national/konservative del af det politiske spektrum, herunder ved at umuliggøre de pågældendes private tilværelse og ødelægge grundlaget for deres erhvervsmæssige virke.

Materialet om "ORG" er gennemgribende usolidt, men demonstrerer færdighed i ud fra egne tolkninger, gæt og fantasier, behændig sammensætning af originale oplysninger med falske, velvalgte udeladelser samt attraktiv præsentation at formidle det indtryk, Redox ønsker, hos et ubefæstet publikum.

"Rapporten" fra Redox udgør således en sammenkøbt ret bestående af alle mulige af Redox udnævnte "højrefløjs"-foretagender og -personer, nogen endog helt udenforstående og ganske sagesløse i sammenhængen. De er behændigt koblet indbyrdes, f.eks. via "billedokumentation" af folk, der ses på samme fotos ved offentlige begivenheder, og via løgnagtige tekster om, hvilken begivenhed billedet viser. Et billede fra et solhvervsarrangement med et foredrag om bronzealderens soldyrkelse er f.eks. præsenteret som en nazistisk fejring.

Der er i øvrigt med stor sandsynlighed benyttet ulovlige metoder til fremskaffelsen af i al fald en del af det materiale, der har dannet grundlag for Redox-rapporten.

Ole Hasselbalch

Seneste: Ved redaktionens slutning var Redox' hjemmeside netop blevet lukket på Datatilsynets foranledning.

Pakistan - et land i kaos

The Economist tegner i 2. april-udgaven 2011 et dystert billede af situationen i Pakistan, hvor overbefolkning, fattigdom, korruption, intolerance, uvidenhed, analfabetisme, fundamentalistisk islam på fremmarch og terrorhandling er ved at bringe landet på randen af kaos.

Et land i opløsning, et land som ellers kan prale af at have en lille, men veluddannet elite, store forfattere, kunstnere og videnskabsfolk. Et land med atomvåben, men også et land hvor staten i store områder ingen jurisdiktion har, og hvor startapparatet flere steder mere eller mindre er brudt sammen. Et land hvor regeringen kun bruger halvanden procent af alle offentlige udgifter på uddannelse.

Mordet d. 4. januar 2011 på den moderate og vestligt orienterede guvernør i Punjab, Salman Taseer, som havde lagt sig i selen for at løse de strenge blasfe-

milove, rystede ikke kun eliten og de liberale kræfter i Pakistan, men chokerede hele verden. Ville mordet markere begyndelsen til enden for Pakistan? Den fundamentalistiske islam havde vist, at ingen i Pakistan ustraffet kan sætte sig op imod den. De efterfølgende voldsomme demonstrationer til støtte for Taseers morder bekræftede et forstemmende billede af, at Pakistan er ved at synke ned i mørk middelalder, hvor muslimske fundamentalister sætter dagsordenen.

Vesten og i særdeleshed USA får skylden for alle Pakistans dårligdomme. Ingen vilje spores til at vende blikket indad for finde årsagerne til Pakistans deroute endsige erkendelse af egen inkompetence og utilstrækkelighed. Sammensværgelsesteorier og eskapistiske løgne bruges til at forklare de anarkistiske tilstande og den knugende fattigdom. Oven i dette instrumentaliserer politikerne islam for at fremstå gunsti-

gere i befolkningens øjne, men det har gjort Pakistan til islamisk land, hvilket i 1947 ikke var landets grundlæggeres ønske. De havde blot en vision om et land, hvor muslimer kunne dyrke deres religion i fred og uden repression.

Konservative muslimske politiske kræfter i partiet Jamaat-e-Islami, som arbejder inden for statens rammer og ikke ønsker en destabilisering af staten, mener, at grunden til Talibans fremgang i Pakistan skyldes, at bevægelsen bekæmper, hvad den anser for en antiislamsk stat, fordi forfatningen ikke er islamistisk. Derfor kan Taliban bedst bekæmpes efter de konservative muslimers opfattelse ved at indføre en islamistisk forfatning. Fuld kraft frem mod afgrunden! Det må anses for tvivlsomt, om Pakistan kan reddes fra anarkiet og det totale sammenbrud.

Søren Jensen

Srebrenica - hvad skete der?

Der er ting, som ikke stemmer i den officielle forklaring om drab på 8.000 uskyldige muslimer i 1995. Det påviser Stephen Karganović i dette interview, hvori han påviser fejl og mangler i de officielle fremstillinger.

Af Stephen Karganović

Spørger: Hvad er Srebrenica Historiske Projekt?

Stephen Karganović (SK): Det vigtigste formål med vor NGO er at samle information om forholdene i Srebrenica under konflikten i Bosnien og Herzegovina – ikke kun i juli 1995, men også i de forudgående år 1992-1995. Det indebærer, at vi samler et omfattende materiale – ikke blot selektivt - om volden mellem samfundene i området. Uden et afbalanceret og sandfærdigt opgørelse af det, som foregik i Srebrenica kan der ikke tages afgørende skridt hen imod fred i Bosnien. Det er derfor også et af vore mål at skabe noget i stil med Den Sydafrikanske Sandheds og Forsoningskommission.

Formålet er at hæve os op over politik og propaganda og sætte tragedien i juli 1995 ind i en sammenhæng, som kan korrigere de senere 15 års forvriddinger.

Siden den blev grundlagt for 3 år siden, har vor organisation bestræbt sig på at skabe et omfattende arkiv over krigstidens begivenheder i og omkring Srebrenica. Vi har a grund til at være tilfredse med vort arbejde, som bygger på fakta og som respekterer alle berørte parter.

Spørger: Hvorfor undersøge hvad der skete i Srebrenica?

SK: vi har en moralsk og intellektuel pligt til at afdække fakta og til at bruge dem til at forstå en så monumental begivenhed som Srebrenica. Blot at holde sig til autoriteternes udsagn, - som når fortalere for den officielle Srebrenica-fortælling henviser til FN's Krigsforbryderdomstols vurderinger som den fulde sandhed – er en nem løsning, som tiltaler folk, som ikke har modet til at konfrontere modstandere i åben debat. Desværre hører fortalere for den officielle fortælling til i den kategori. Henvisning til tvivlsomme autoriteter og forhold, som ikke har noget med sagen at gøre,

Stephen Karganović er jurist og statsborger i USA. Han er præsident for den hollandske græsrodsbevægelse "Srebrenica Historical Project" og har virket som forsvarer i flere sager ved flere Menneskerettighedsdomstolen i Haag. Han er optaget af at skabe varig fred på Balkan på grundlag af sandfærdige optegnelser af de historiske handlingsforløb.

synes at være det intellektuelle ståsted, hvor de føler sig bedst tilpas. Det er ærgerligt, for studiet af Srebrenica er interessant fra både en lovmæssig, sociologisk, historisk og moralsk vinkel.

Spørger: Hvad har størst interesse ved studiet af Srebrenica?

SK: Jeg ville vælge fire vigtige områder, som forskere burde beskæftige sig med, hvis de vil kunne forklare, hvad der skete og hvorfor. De fire områder er: De bosniske muslimers faktiske tab; serbiske civile ofre; den blandede militære/civile afdeling af den muslimske hærs 28. Division, som gjorde udfald fra Srebrenica i dagene efter byens fald d. 11. juli 1995; og det som filminstruktør Ola Flyum kalder "forhistorien til Srebrenica".

Spørger: Kan du fortælle lidt om hvert af disse store emner og om resultaterne indtil nu?

SK: Naturligvis. Når vi skal vurdere, om den forbrydelse, som fandt sted, var folkedrab eller noget andet, er det vig-

tigt at få overblik over det konstaterbare antal krigsfanger eller beskyttede i henhold til international lov, som blev henrettet umiddelbart efter d. 11. juli 1995. Antallet er vigtigt, når forbrydelsen skal beskrives, især når det drejer sig om at fastholde en tese om folkedrab. Konventionen om Folkedrab nævner ganske vist ikke noget minimum for antallet af ofre, men psykologisk må der være en tærskel. At kalde tabet af 8.000 personer ud af en befolkning på ca. 2.000.000 muslimer for folkedrab er at strække definitionen lovligt langt.

Det er utvivlsom årsagen til, at Krigsforbryderdomstolen i *Krstić* og *Popović* sagerne traf den afgørelse, at det skete ikke var folkedrab i forhold til det samlede antal muslimer i Bosnien, men i forhold til 40.000 muslimske indbyggere i Srebrenica-området, på hvilken baggrund 8.000 ofre havde en meget voldsommere psykologisk virkning.

Så antallet af muslimske ofre er det første og afgørende emne at afklare. Vi har undersøgt det nøje, og vi gjorde noget, som Krigsforbryderdomstolen

undlod at gøre: vi gennemgik metodisk hele anklagemyndighedens retsmedicinske bevismateriale. Resultatet af undersøgelsen var chokerende. Hvis den officielle fremstilling havde været sand, skulle vi have forventet, at næsten alle anklagerens 3568 obduktionserklæringer ville have vist et ensartet billede, som skyldtes henrettelser. Men ved en nærmere undersøgelse fremkom der fakta, som ikke stemte overens med rettens afgørelse og de almindeligt accepterede antagelser, og disse fakta fremgik af selve bevismaterialet.

For det første var der ikke tilnærmelsesvis 3568 lig, for hver "sag" bestod ofte af nogle få knogler uden retsmedicinsk betydning. For det andet var der henhold til anklagemyndighedens interne bevismateriale i alt 1920 personer begravet i henrettelsesrelaterede massegrave i hele Srebrenica-området – langt fra det antal på 8.000, som påstået i politisk inspirerede udtalelser. For det tredje var der intet fast mønster i de skader, som kunne konstateres, selv ikke indenfor det stærkt reducerede antal begravede. Signifikante undergrupper på flere hundrede døde, havde skader, som lige så vel kunne være påført under kamp. I 77% af anklagemyndighedens obduktionserklæringer var dødsårsagen enten umulig at fastslå eller også skyldtes den med stor sandsynlighed deltagelse i kamphandlinger.

Der var endvidere en særlig kategori bestående af 442 med bind for øjnene, hvilket klart indikerede henrettelse. Disse fakta afviste ikke, at en forbrydelse havde fundet sted, men de gjorde påstanden om 8000 henrettede temmelig tvivlsom. (1)

Brugen af traditionel obduktionsmetode blev mindre attraktiv for fortalere for Srebrenica historien, da det stod klart, at det var umuligt at tilvejebringe det påståede antal lig. Under *Popović* sagen gik de derfor over til DNA-sammenligninger som det afgørende bevis. Arbejdet med at tilvejebringe dette bevis blev overladt til de ugenomskeelige laboratorier under den Internationale Kommission for Savnede Personer - ICMP. Denne kommission påstod derpå, at den havde identificeret 5336 ofre. Det var virkelig et fremskridt for opgørelsen af Srebrenica ofre.

Der er imidlertid en række problemer med denne påstand. Den første er dens relevans. I en kriminalsag er det vigtigste at kunne angive årsagen og tidspunktet for dødens indtræden – ikke blot en dødes identitet. En DNA-analyse kan ikke skelne mellem personer, som døde ved henrettelse, og personer, som døde i kamp. Det kan en traditionel obduktionsrapport. For det andet blev listen over "identificerede" personer aldrig offentliggjort, hverken af retten, som brugte rapportens antal i sin dødsafsigtelse, eller af ICMP. Det eneste, vi har, er et tal uden sammenhæng med anden form for information. For det tredje er det komplet umuligt for udenforstående at gennemskue, hvad der foregår i ICMPs laboratorier i Tuzla eller andre steder. Hovedlaboratoriet i Tuzla har ikke nogen international akkreditering, hvilket betyder, at det ikke er blevet inspiceret af nogen, og at det ikke har nogen form for bevis for sin professionelle kunnen. At forlade sig på dets udsagn er et spørgsmål om tro.

Det gjorde Haag-tribunalet i *Popović* dommen, og den er uden tvivl parat til at gøre det igen i processerne mod Karadžić and Mladić. Den brede offentlighed forventes at samtykke uden at stille overflødige spørgsmål.

Så meget om de 8.000 muslimsk ofre og beviserne desangående.

Spørger: Har du nogen viden om, hvad der skete med de serbiske indbyggere i Srebrenica under krigen?

SK: Ja. Det næst vigtige emne i Srebrenica er de ofre, som der aldrig tales om - de serbiske ofre. Det trick, som udelukker dem, består i at indsnævre kronologien til blot tre dage i juli 1995 og fuldstændig se bort fra begivenhederne i de tre forudgående år.

I løbet af de tre år forud for massakren på muslimer i 1995 blev flere dusin serbiske landsbyer omkring Srebrenica angrebet og hærget af muslimske hærheder. (2) Ifølge det hollandske Institut for Krigsdokumentation (NIOD) fulgte disse angreb et bestemt mønster. Først blev serberne drevet ud af etniske blandede byer. Dernæst blev serbiske landsbyer, som var omgivet af muslim-

ske byer, angrebet, og til sidst blev de tilbageværende serbiske bebyggelser løbet over ende. Indbyggerne blev myrdet, og deres hjem blev plyndret og brændt ned eller sprængt i luften. "Det anslås, at mellem 1.000 og 1.200 blev myrdet under disse angreb, mens omkring 3.000 blev såret. Af 9.390 serbere i Srebrenica-området var der til sidst kun 860 tilbage", skriver NIOD i en rapport. (3)

Disse bemærkelsesværdige tal gives ikke megen opmærksomhed, når Srebrenica diskuteres, men det er hævet over enhver tvivl, at de er afgørende for forståelsen af det, der skete i juli 1995. Først og fremmest fordi det var disse overgreb, som "skabte det had", som UNPROFOR kommandant general Philippe Morillon tydeligt fornemmede og sagde var resultatet af disse "forfærdelige massakrer". (4) For det andet fordi disse massakrer skabte en grund til at tage hævn, da det blev muligt i juli 1995. Det sidste punkt tilbageviser påstanden om et grundløst folke- drab og giver en ganske anden forklaring.

Iveren efter at ignorere myrderierne på Srebrenicas serbiske befolkning går igen i afvisningen af ethvert forsøg på at bringe dem på bane. De bliver vredt afvist som "relativering af folke drab" og tilsvarende uforståeligt nonsens. Men i virkeligheden er det dem, som vil skjule et andet samfunds ofre, som gør sig skyldige i åbenlys relativering. At anerkende alle menneskers lige værdi og værdighed, og ikke blot dem, som tilhører en bestemt gruppe - ikke mindst i en konflikt så meningsløs som den i Bosnien - er det eneste retfærdige og anstændige at gøre.

Men det ser ikke ud til, at vi foreløbig vil blive vidner til den form for kvaliteter fra dem, som støtter den officielle Srebrenica fortælling. To eksempler må være tilstrækkeligt. Som vi opdagede til vor forbavsel, havde og har USAID og andre internationale hjælpe- og genopbygningsorganisationer, som har været aktive i Srebrenica-området, kun ydet hjælp til gjort deres hjælp betinget af, at den kun ydes til muslimer, mens serbere skulle være udelukket med den begrundelse, at de førstnævnte er de officielt udpegede ofre, mens de sidstnævnte er angriberne, som derfor ikke

USA's daværende præsident Clinton bøjer sig ærbødigt for et mindesmærke for islamiske hellige krigere, som han selv - på trods af FN-embargo - havde skaffet til Bosnien for at de kunne bekæmpe de kristne. Kilde: srpska-mreza.com

skal have hjælp. Hvordan angriberprofilen kan omfatte serbiskes bønder fra en landsby 5 km. fra Srebrenica, hvis hus blev ødelagt og familiemedlemmer myrdet af bevæbnede muslimske naboer, er svært at forstå. Det anden eksempel er "Det Bosniske Atlas Over Krigsforbrydelser", (5) som er udarbejdet af Center for Forskning og dokumentation i Sarajevo. Denne monumentale og i forhold til andre tilsvarende

værker stort set ærlige statistiske fremstilling af konflikten falder sørgeligt igennem, hvad Srebrenica angår.

Dette atlas gør vold på sit eget metodologi ved ukritisk at gentage påstanden om 7.000 ofre for henrettelser i Srebrenica. Det skaber en "Srebrenica-undtagelse" og præsenterer ingen personlige data om hvert offer, som det er standard i værket ved behandlingen af

alle andre og mindre politisk følsomme områder i Bosnien og Herzegovina.

Ydermere afslører et kig i "hændelsesafdelingen" af værket den forbavsende oplysning, at ingen serbiske byer i Srebrenicas omegn - med Kravica som eneste undtagelse - blev udsat for ødelæggende overfald. Kravica blev indført i begyndelsen af år, efter at vi havde insisteret overfor direktør Mirsad Tokaëa, at centeret skulle holde op med at ignorere det serbiske samfunds lidelser. Vi gav ham en fuldstændig liste over de angrebne landsbyer og bad ham indføre dem i Atlaset. Men det er desværre ikke sket endnu. Det viser, at fortalerne for folkedrabs-fortællingen anser benægtelse af forbrydelser imod serbere for at være forudsætning for en succesfuld bekræftelse af fortællingen om forbrydelser imod muslimer.

Spørger: Var der andre årsager til muslimske tab?

SK: Ja, bestemt. Der er en anden dimension, som seriøse forskere bliver nødt til at beskæftige sig med. De regulære tab for muslimernes 28. Division på 12.000 -15.000 mand var enorme. I sine erindringer anslår Carl Bildt dem til omkring 4.000, og den amerikanske efterretningsanalytiker John Schindler, som blev interviewet af Ola Flyums filmhold i "Srebrenica: a betrayed city", anslår tabene til omkring 5.000.

Efter enklavens fald den 11. juli 1995 foretog muslimske styrker og mandlige civile i den kampdygtige alder et udfald for at nå frem til det muslimsk besatte Tuzla. Det foregik gennem et barskt terræn fyldt med miner og under konstant kamp med serbiske styrker. De fleste har aldrig hørt om denne episode eller har kun et mangelfuldt kendskab, og det er der god grund til. Denne episode er nemlig en bombe under den officielle fortælling om Srebrenica. Årsagen er følgende:

Vor NGO "Srebrenica Historical Project" har publiceret 33 erklæringer fra overlevende fra den 28. Divisions udfald i hvilke 19 navngivne lokaliteter angives som steder, hvor de pågældende var i kamp med serbiske styrker og led meget store tab. Det faktum, at et "meget stort antal muslimer døde i kamp" blev bekræftet af efterforsk-

ningslederen ved Anklagekontoret ved Haag Tribunalet, Jean-Rene Ruez. (6) Ruez fortsatte: ”hvad angår dem, som døde i skovene, må vi gå ud fra, at de døde i kamp”. (7) Det betyder, at der ifølge international lov ikke har fundet noget kriminelt sted i forbindelse med deres død. Tribunalets militære ekspert, Richard Butler, udtalte under krydsforhør i *Popovia* sagen, at op til 2.000 muslimer må formodes at være faldet i kamp under udbruddet. (8) Der findes flere udtalelser – f.eks. fra stabschefen for Bosnien og Hercegovinas Hær, Enver Hadžihanoviæ, som angiver 2,628 faldne. (9). Jeg har allerede nævnt Carl Bildts ”flere end 4.000 døde”. (10)

Det præcise antal døde fra udfaldsstyrken vil sandsynligvis aldrig blive fastslået, men kombinationen af øjenvidneberetninger og udtalelser fra militære eksperter gør det klart, at de var enorme.

Det giver anledning til meget vigtige spørgsmål: Bliver vi narret til at tro, at ligene af dem, som faldt i kamp, er ofre for henrettelser? Hvilken mekanisme – om nogen – findes der til at adskille disse to grupper? Hvis de, som faldt i kamp, også er ofre for kriminelle handlinger, hvorfor er så ingen blevet anklaget ved Krigsforbryderdomstolen for at skyde mod udbrudsstyrken? Hvis ikke, hvordan kan vi så være sikre på, at de døde er ofre for en forbrydelse og ikke faldne under lovlige kamphandlinger? Bevisbyrden påhviler altid anklagemyndigheden.

Det udgør den tredje udfordring for både efterforskere og fortalere for folke-drabs-historien. Lovlige kamphandlinger var den anden signifikante dødsårsag og bidrager til jordiske rester i og omkring Srebrenica – foruden henrettelser. Enten findes der en fornuftig forklaring på, hvordan de passer ind i det generelle billede af begivenhederne i Srebrenica, eller også står respektable juridiske udtalelser og videnskabelige analyser tilbage som renlivet propaganda.

Hvis det er nødvendigt at ”låne” lig fra andre begivenheder så som kamphandlinger for at opnå en kritisk masse, som kan retfærdiggøre påstanden om folke-drab, så skal det officielle Srebrenica mantra, som er blevet gentaget igen og

igen igennem de seneste 15 år, underkastes en ny undersøgelse – og en meget kritisk en af slagsen.

Serbere mishandlede og halshuggede af muslimske hellige krigere ved Srebrenica. Kilde: Serbianna

Spørger: Vi kommer nu til det meget vigtige spørgsmål om, hvad der førte frem til begivenhederne i juli 1995 og serbiske styrkers erobring af Srebrenica.

SK: Ja, og det er nøglespørgsmålet, som mange har en interesse i aldrig bliver spurgt og frem for alt aldrig bliver besvaret. Udtrykket ”forhistorien til Srebrenica” blev så vidt jeg ved først brugt af den norske filminstruktør Ola Flyum i hans fremragende dokumentarfilm ”Srebrenica: En forrådt by”. (11) Hans brug af udtrykket er meget ramrende og vi er glade for at tage det til os. Det refererer ikke til begivenheder, der fandt sted i forhistorisk tid, men til rænkespil, som begyndte sent i 1993 og som satte scenen for den tragedie, som i sidste ende overgik muslimerne i Srebrenica. Det er en anden skjult dimension i denne komplekse fortælling.

Det begyndte i Sarajevo i september 1993 på et tidspunkt, da den militære situation så ildevarslede ud for Alija Izetbegoviæ og hans regering. Der blev da indkaldt til møde i det regerende parti, SDA, hvori også deltog en delegation fra den FN-beskyttede enklave Srebrenica. Ifølge en af deltagerne, Hakija Meholic, som var politichef i Srebrenica på det tidspunkt, sammenkaldte Izetbegoviæ delegationen fra Srebrenica for at overbringe den et fristende forslag: I en påstået samtale med præsident Clinton havde denne foreslået, at hvis serberne kunne lokkes til at indtage Srebrenica, som på det tidspunkt næsten var blevet et potentielt

internationalt symbol, og ”slagte” 5.000 muslimer, så ville folkestemningen i USA blive sådan, at USA ville kunne intervenere militært til fordel for Izetbegoviæ’s muslimsk-dominerede regering i Sarajevo. For at få forslaget til at glide ned, fik delegationen fra Srebrenica at vide, at der var truffet foranstaltninger til at overdrage den serbiske forstad Vogošæa til indbyggerne i Srebrenica som kompensation for deres tab. (12) Autenticiteten og konsekvenserne af denne plan bliver grundigt forklaret af Ola Flyum i hans dokumentarfilm.

Før man afviser Meholic’s vidnesbyrd er det nyttigt at tage vise ”tilfældigheder” i betragtning. Det fremgår af ”debriefingen” af den hollandske bataljon, at ikke blot var den afmilitarisering, som var aftalt i april 1993 og som var forudsætningen for Srebrenica som ”demilitariseret zone” aldrig blevet gennemført. Men under hele den hollandske tilstedeværelse fra februar 1994 til juli 1995 blev Srebrenica brugt af den muslimske hær som udgangspunkt for angreb på de omkringliggende serbiske områder. (13) Det er forståeligt, hvis man kan få den tanke, at disse angreb havde til formål at fremprovokere den vold, som kunne bruges som undskyldning for at militær intervention.

Eftersom krigen var tæt på sin afslutning, blev det nødvendigt at åbne nye territoriale konflikter. I april 1995 blev den muslimske kommandant for Srebrenica, Naser Oriæ, og hans stab kaldt til Sarajevo for at modtage ”supplerende uddannelse”, hvorfor enklaven var uden lederskab. I slutningen af juni 1995 blev styrker fra enklaven beordret til at angribe den serbiske landsby Višnjica, hvilket fik den serbiske side til at miste tålmodigheden. Planer for angreb på Srebrenica og Žepa blev derfor støvet af. Men styrkeforholdet var nærmest komisk. De serbiske angribere havde samlet 400 mand og fire kampvogne, som stod overfor 5.500 muslimske soldater fra den 28. Division.

FNs militære observatør, Carlos Martins Branco, (14) mente, at det var uforståeligt, at den kampdygtige muslimske hær undgik kamp, eftersom den var styrkemæssigt overlegen og havde fordel af at kunne forsvare sig i vanskeligt terræn. I stedet for samlede mænd i den kamp-

dygtige alder sig i landsbyen Šušnjari, hvorfra de begav sig på den 60 km. lange tur gennem minefelter og serbiske baghold til Tuzla. Men hvis de var blevet, ville det have medført betydelige politiske ulemper. For eksempel ville det være blevet afsløret, at de var godt bevæbnede, og de ville have nemt mistet deres status som ofre. Kvinder, børn og gamle blev efterladt i FN's lejr i Potočari. Det er muligt, at det blev gjort for at lokke serberne til at begå den forventede massakre. Men hvad begrundelsen end må have været, så led de efterladte ingen overlast. De omkring 20.000 personer, som var blevet efterladt, blev tvært imod sat på busser og kørt i sikkerhed i muslimsk dominerede områder.

Hvad kunne så have været formålet med massakren på muslimske krigsfanger? Var det plan B, som blev iværksat, da plan A – drabene på kvinder og børn – udeblev? Hvem havde gavn af den handling? Det er et nøglespørgsmål, som kræver en rationel forklaring. Som Krigsforbryderdomstolen bemærkede i *Krstić* sagen: Beslutningen om at henrette disse muslimske mænd er uforståelig fra en militær synsvinkel. (15) Retten citerede derpå anklagemyndighedens militære ekspert, som fremførte, at det er svært at forestille sig noget bedre at forhandle om – i modsætning til mange tusinde fanger i Potočari under overvågning af FN og Røde Kors.

Hvis vi nogen sinde skal forstå begivenhederne i Srebrenica, er der brug for dybtgående undersøgelser af mange faktorer, som ligger hinsides det simple ”tre folkedrabsdage i 1995” propaganda scenarie.

Spørger: Har du en afsluttende bemærkning?

SK: Ingen af de dimensioner, jeg har nævnt, er blevet undersøgt ved videnskabelig - endsige ærlig - metode af tilhængerne af den institutionaliserede fortælling. Der er gabende huller i den officielle forklaring af begivenheder og ubesvarede spørgsmål, som gør det nødvendigt, at man ikke lader sig skræmme af Srebrenica lobbyen. Fred og godt naboskab på Balkan kan aldrig opnås ved at skjule sandheden.

Serbisk kvinde ved mindesmærket for dræbte serbere i Skelani - en landsby nær Srebrenica. Her har hverken Bill Clinton eller andre vestlige ledere lagt krans.

NOTER:

- 1) For a detailed discussion of the forensic evidence, see S. Karganović and others: "Deconstruction of a virtual genocide: An intelligent person's guide to Srebrenica" [Den Haag-Belgrade, 2011], Chapters V and VI by Dr Ljubiša Simić: <http://ebookbrowse.com/deconstruction-of-a-virtual-genocide-pdf-d79136317>
- 2) See Ljubiša Simić, "The martyrdom of Serbian Srebrenica" [Belgrade, 2010]: <http://www.srebrenica-project.com/DOWNLOAD/books/monografija/MonografijaWEB1.pdf> ;
<http://www.srebrenica-project.com/DOWNLOAD/books/monografija/MonografijaWEB2.pdf> ;
<http://www.srebrenica-project.com/DOWNLOAD/books/monografija/MonografijaWEB3.pdf> ;
<http://www.srebrenica-project.com/DOWNLOAD/books/monografija/MonografijaWEB4.pdf> ;
<http://www.srebrenica-project.com/DOWNLOAD/books/monografija/MonografijaWEB5.pdf>
- 3) NIOD Report, Part 1: The Yugoslavian problem and the role of the West, 1991 / 1994; Chapter 10: "Srebrenica under siege."
- 4) ICTY, *Prosecutor v. Milosevic*, February 12, 2004, Transcript, p. 32031.
- 5) http://www.idc.org.ba/index.php?option=com_content&view=category&layout=blog&id=112&Itemid=144&language=bs
- 6) + 7) Interview in the "Monitor," April 19, 2001.
- 8) Trial of *Popović et al.*, January 23, 2008, Transcript, p. 20251.
- 9) *Prosecutor v. Krstić*, April 6, 2001, Transcript, p. 9532
- 10) Carl Bildt, "Peace Journey: The struggle for peace in Bosnia," [Weidenfeld and Nicolson, London, 1998], p. 66.
- 11) <http://tv.globalresearch.ca/2011/07/srebrenica-town-betrayed>
- 12) <http://www.cdsp.neu.edu/info/students/marko/dani/dani2.html> and in the original Serbo-Croatian at <http://www.bhdani.com/arhiva/980678/tekst278.htm>)
- 13) Report based on the Debriefing on Srebrenica, October 4, 1995, par. 2.43 and 2.46.
- 14) <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=731>
- 15) ICTY, *Prosecutor v. Krstić*, Trial judgment, par. 70.

Den islamiske blodskat

Tidligere blev undervungne ikke-muslimske folkeslag pålagt at betale skat i form af børn, som skulle afleveres til de muslimske herskere. Drengene til krigstjeneste, piger til haremerne. Det er en skik, som meget vel kan tænkes genoplivet ved en ændret magtbalance.

Af Gertrud Galster

Børn kan opdrages til hvad som helst. I Hitlers Tyskland som Hitlerjugend, i Sovjet til de såkaldte "pionerer", i Kina til Maos lille røde, i Islam til at forrette hæslelige sharialove. Skal man tro de fotos som når frem til Europa, kan 10-12 års drenge lære at skære halsen over på mennesker, som straffes for vantro....

Den osmanniske Sultan Orkhan, som regerede på 1300-tallet, skal have været den, der først fik den idé at staten kunde opdrage de drengbørn, man tog som krigsfanger, til krig i en særlig hærenhed. Den næste sultan, Murad den Første, satte det i værk så snart han i 1360 havde overtaget styret. Han kaldte korpset "jeni tcheri" (janitsharer), "den ny milits".

Kavalleriet havde hidtil været osmanernes krigsform, men janitsharerne var fodfolk, der rykkede frem i tætte rækker med blanke våben som knive og sabler og siden geværer.

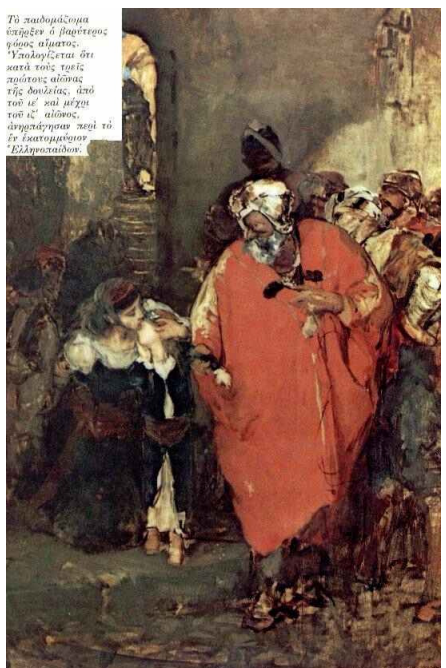
De bar alle en hvid filthue og var således uniformerede i modsætning til mange europæiske krigsfolk. Janitsharerne blev opdraget på statens bekostning i den islamiske tro og med indpodning af den barbariske grusomhed som hørte religionen til.

I enhver hær er psyken langt vigtigere end våbnene. Har man ikke viljen til at dræbe, duer våbnene ikke.

Janitsharernes hærenhed voksede til ca. 120.000 mand og opnåede med tiden så megen magt og særrettigheder, at der opstod utilfredshed og angst i befolkningen, ja tilmed angst hos landets magthavere på grund af oprør og paldsrevolutioner.

Sultan Mahmud den Anden forsøgte at reorganisere hæren, men forgæves og valgte så med albanske tropper og andre trofaste korps at overfalde janitsharerne og nedsable dem i 1826.

De islamiske folk langs Middelhavet, ofte betegnet som saracenerne, drev i høj grad krig og plyndringer mod deres naboer, erobrede slaver og drev slave-markeder op igennem århundrederne, og dette findes der som bekendt endnu rester af omend under lidt mere fordægtede former.

På dette gamle græske billede kysser en mor sit barn farvel, før tyrkerne slæber det med sig.

Dhimmier

De undervungne ikke-muslimske folkeslag under islamiske styre var/er andenklasses borgere med færre rettigheder og kaldes dhimmier. De taltes/tåles nådigt, fordi muhamedanerne havde/har brug for dem til arbejde eller til kundskaber. Tidligere måtte de betale den såkaldte "Blodskat", d.v.s. aflevere et barn, som kunde indgå i janitsharkorpset eller blive slave i det islamiske samfund.

I denne skattetaksering af mennesker var børnene foretrukne som slaver fra de ottomanske dhimmisamfund. De

blev solgt eller omvendt til islam og opfostret som janitsharer i sultanens hær. Et mindretal blev også udtaget til en administrativ karriere.

I Konstantinopel - eller Istanbul om man vil - oprettede man et museum til minde om Janitsharerne. Som børn var de blevet revet ud af deres forældres hjem og liv, hårdt opdraget, og havde lært kynisk at pine og martre voksne og børn, måske deres eget folk, måske deres egne familier...

På museet opstillede man træfigurer iklædt de dragter som de forskellige professioner brugte: over-eunukker, muftier, storvisirer i silketøj, forskellige turbaner, dolke og sværd, piske og stave. Generaler, admiraler, hele janitsharkorpset, derwischer, læger, kokke, lærde, dværge, vandbærere, og skrækelige karikaturer af bøddler....

Ingen muslim har nogen sinde sagt undskyld for disse grusomheder, for man kan ikke sige undskyld for at følge islams bud. Og skikken kan meget vel blive genoplivet, hvis den ikke-muslimske verden mister magt til at forhindre det.

En illustration

Illustrationen på næste side viser den tilbagevendende skatteopkrævning af kristne børn. Billedet stammer fra Suleymanname - den illustrerede historie om Suleyman den Storslåede fra det 16. århundrede, som opbevares i Topkapi-museet i Istanbul.

Lad os kikke nøjere på billedet, som må være fra Balkanområdet, og se, hvad detaljen indrammet med rødt forestiller.

Billedet af den islamiske blodskat "Devshirme" og forklaringerne blev offentliggjort på den italienske blog "Lisistrata" 9.7.2011 af Paolo Mantellini. Se i øvrigt bogomtalen på side 22.

På det første billede står de opkrævede børn udklædt i nye uniformer og venter på afgang.

Børnene bliver overvåget af en vagt, som ses indrammet på det andet billede.

På det tredje billede ser man funktionærer, som tæller penge og udfylder navnelister.

På det fjerde billede er der ramme om en kvinde, som er ledsaget af en præst, og som protesterer til en janitsharofficer, som jo selv engang var devshirmebarn..

Bagved dem står en desperat mor med udbredte arme, mens et pigebarn klammer sig fast i hendes kjole.

Nederst til højre venter en far på at aflevere sin søn, mens en gammel mand kikker på med medfølelse.

En europæisk helt: Rodrigo - El Cid

Af Harry Vinter

El Cid (1045-1099), også kaldet El Cid Campeador, er det navn, der almindeligvis anvendes om den legendariske castilianske ridder og helt, Rodrigo (eller Ruy) Díaz de Vivar, der blev født i Vivar (Vivar), Burgos, Kastilien i det centrale Spanien, og døde i Valencia.

Rodrigo blev kendt i hele Spanien, som El Cid Campeador (engelsk: Min herre, mester). Ordene El Cid kommer fra et ord fra en spansk dialekt af arabisk, Sidi (arabisk: Sayyid), hvilket betyder, sir eller herre, en titel på respekt. Titlen Campeador blev tilføjet af hans spanske beundrere. En Campeador var en mand, der havde kæmpet mod og besejret en udvalgt kriger fra en fjendtlig hær i overværelse af begge hære.

Rodrigos far hed Diego Llanes. Han var en del af den lavere landadel, eller infanzones af Castilien, der deltog i adskillige krige.

En velkendt beretning om El Cid beskriver, hvordan han erhvervede sin berømte krigshest, den hvide Babieca. Ifølge denne historie, var Rodrigos gudfar, Pedro El Grande, en munk på et karteuserkloster. Pedros konfirmationsgave til El Cid var at give ham lov til at vælge sig en hest fra en andalusisk besætning. El Cid valgte en hest, som hans gudfar troede var svag og et dårligt valg.

Det fik ham til at udbryde "Babieca" (Skør). Det blev derfor det navn, El Cid gav sin hest. Den blev efterhånden en pragtfuld krigshest, elsket af El Cid, beundret af de kristne, frygtet af muslimerne.

Den unge Rodrigo blev uddannet hos den castilianske kongelige familie, som herved viste sin taknemmelighed til hans far. Rodrigo blev uddannet ved Ferdinand den Førstes (den Stores) hof,

I serien om europæiske helte, som kæmpede imod muhamedanernes gentagne forsøg på at underlægge sig Europa, har vi tidligere præsenteret Karl Martell, Holger Danske, Skanderbeg, Vlad Dracula, Jan Sobieski og Don Pelayo.

hvor han tjente dennes søn, den fremtidige kong Sancho II.

Efter Ferdinands død i 1065 gik Sancho i sin fars fodspor og udvidede sit territorium ved at underlægge sig både kristne og mauriske byer i Zaragoza (Zaragoza), Badajoz, Sevilla og Toledo. El Cid deltog som en nu voksen kriger.

Rodrigo Díaz de Vivar - kendt som El Cid

I 1067 kæmpede El Cid i Sanchos hær imod den mauriske højborg Zaragoza (Zaragoza), hvor de tog Zaragozas Emir til fange. Den tidligere emir kom senere til at tjene under Sancho som embedsmand. Han havde også, i foråret 1063, kæmpet i slaget ved Graus, hvor Ferdinands halvbror, Ramiro I af Aragonien, havde belejret den mauriske by Graus.

El Cid bliver hærfører

Som bosiddende i Castilien, blev El Cid nu en vasal af Sancho. Sancho mente, at han som kongens ældste søn var berettiget til at arve alle sin fars besiddelser, som også hans søskende havde fået andel i. Han førte da først krig mod nabo-fyrster og erobrede Leon og Garcia. El Cid udmærkede sig ikke mindst i et slag mod kongedømmet Aragon, at han blev udnævnt til armiger regisor (bannerfører). Denne stilling indebar kommandoen over Castiliens hære.

Derpå begyndte Sancho at føre krig imod sine søskende, indtil han pludselig døde på mystisk vis. Muligvis blev han snigmyrdet. Under alle omstændigheder døde han ugift og barnløs, hvorfor al magt blev overgivet til hans bror Alfonso, som han havde bekæmpet.

Alfonso indtog da sin plads som konge af Leon og Castilien. Mange mistænkte Alfonso - muligvis med rette - for at være involveret i mordet på Sancho. Det siges, at den castilianske adel ledet af El Cid og et dusin "ed-hjælpere" tvang Alfonso til at sværge offentligt foran St. Galea Kirke i Burgos, at han ikke deltog i plottet mod sin bror. Dette understreger El Cids tapperhed, for ingen af de andre adelige ville have turdet at gøre det af frygt for at fornærme deres nye konge. Og El Cid gjorde det da heller ikke ustraffet.

I 1079 rykkede El Cid med en hær ind i Granada, hvor han slog en forenet hær under emir Abdulallh af Granada og den castilianske greve Garcia Ordonez. Denne egenrådige krigsførelse gjorde Alfonso vred og han benyttede den som grund til at afskedige El Cid og erstatte ham med netop Garcia Ordonez.

Som professionel kriger var El Cid nu "ledig på markedet", og han gjorde en tid tjeneste under muslimske fyrste af Zaragoza. Det er en faktum, som imid-

lertid ikke har slået skår i hans ry som kristenhedens forsvarer imod den muslimske besættelse.

En utraditionel general

Under sine krigstogter beordrede El Cid ofte højlydt oplæsning for sine tropper af tekster af klassiske romerske og græske forfattere om militære til både underholdning og inspiration før krigshandlingerne.

El Cid hær havde i det hele taget en utraditionel tilgang til militær planlægning. Han afholdt, hvad man i dag kalder "brainstorming" før hver kamp for at diskutere taktik. Til de hyppigt anvendte uventede strategier hørte psykologisk krigsførelse. Man ventede f.eks. til fjenden var lammet af skræk og iværksatte så lynangreb, samtidig med at fjenden blev distraheret af små grupper af soldater.

El Cid havde en ydmyg personlighed, og han accepterede eller inkluderede ofte forslag fra sine soldater. Han var modtagelig for forslag og kritik og var ikke bange for at indrømme, at han selv kunne tage fejl. Hans nærmeste rådgiver var en nær slægtning ved navn Minaya Alvar Finez.

Statue af El Cid i Burgos

Almoraviderne

I de år bredte en muslimsk puritansk vækkelse sig i de områder, som udgøres af nutidens Marokko og Senegal. Den blev anført af berbereren Yusef ibn Tushafin.

Muslimerne i Spanien bad nu almoraviderne, som de meget rettroende blev kaldt, om hjælp imod de kristne, som kæmpede indædt for at få deres land tilbage.

I 1086 invaderede almoraviderne da den iberiske halvø. De muslimske prinser, som havde bedt dem om hjælp, kom til at fortryde det, for de blev alle med en enkelt undtagelse afsat af de meget rettroende, som så med foragt på det, som de betragtede som de muslimske dyders forfald.

Den 23. oktober 1086 stødte de muslimske tropper anført af almoraviderne for første gang på hård modstand fra Alfonso kristne tropper i et stort slag ved Sagrjas. Efter hårde kampe måtte de kristne imidlertid se sig slået, men tabene på muslimsk side var så store, at muslimerne ikke var i stand til at følge sejren op.

Rystet over nederlaget bad Alfonso nu de kristnes bedste general El Cid om at vende tilbage fra sit eksil.

Erobringen af Valencia

El Cid vendte tilbage, men han koncentrerede sig nu om at forfølge sit eget mål - at skabe sit eget len i Middelhavsbyen Valencia. Flere forhindringer lå i vejen for ham. Først og fremmest Ramon Berenguer II, der herskede over det nærliggende Barcelona og var i ledtog med maurerne. I maj 1090 besejrede Cid El Berenguer og tog ham til fange i et slag ved Tibar.

Domkirken i Burgos, hvor El Cid ligger begravet

Efter denne sejr indledte El Cid en belejring af Valencia. Belejringen varede i flere år. I december 1093 forsøgte muslimerne at bryde belejringen, men forsøget mislykkedes.

I maj 1094 endte belejringen, og El Cid havde grundlagt sit eget rige på kysten af Middelhavet. Officielt regerede El Cid på vegne af Alfonso, men i virkeligheden var han helt uafhængig.

I 1096 blev Valencias ni moskeer omdannet til kirker. Jerome, en fransk biskop, blev udnævnt til biskop af byen med den opgave at føre tilsyn med maurernes genopbyggelse til kristendommen.

El Cid og hans kone havde en fredfyldt tid i Valencia i tre år, indtil almoraviderne indledte en belejring af byen. Under kamp mod belejrerne blev El Cid ramt af en pil i hjertet og døde straks.

Muslimerne indtog Valencia d. 5. maj 1102, og byen blev ikke kristen igen før 125 år senere. El Cids kone flygtede til Burgos og tog El Cids lig med sig. Det ligger i dag begravet midt i domkirken i Burgos.

Fortsættes næste side

Eftermæle

Ganske hurtigt blev El Cid til en litterær skikkelse. Allerede i 1140 kender man digtet *Canto del mio Cid*. Det berømmer El Cid som de spanske ridders ideal. I den forbindelse overser man, at El Cid også en tid var i maurernes tjeneste. Han beskrives som kristenhedens forsvarer og som den, der sejrer over maurerne. Dette epos er ét af den spanske middelalders største værker, og et vigtigt element i beretningen om den kristne generobring af Andalusien efter flere hundrede års muslimsk besættelse. I 1636 offentliggjorde Pierre Corneille en tragikomedie med titlen *Le Cid*, hvad der udløste en litterær fejde. Figuren Cid har også beskæftiget forfattere og komponister helt op til vores tid, jævnfør operaen af Massenet fra 1885 og Anthony Manns film, *El Cid*, fra 1961 med Charlton Heston og Sophia Loren i hovedrollerne.

Århundreders kamp for frihed

I det 8. til det 12. århundrede, var kampen mod den muslimske besættelse af den iberiske halvø nært forbundet med kampen for hele den samlede kristenhed. Militære ordener som Santiagoordenen og Tempelridderne deltog i kampen for at befri Spanien. Paverne kaldt europæiske riddere til kamp i Spanien. Det var disse riddere, der bremsede den muslimske fremrykning i de kristne lande og som til sidst skubbede de muslimske invasionsstyrker ud af Spanien. Befrielsen fra det muslimske tyranni medførte en økonomisk og kulturel opblomstring for Spanien, som få år efter befrielsen kunne sende Columbus på en opdagelsesrejse mod vest over det store Atlanterhav.

Kilder:

www.historyofjihad.org

http://en.wikipedia.org/wiki/El_Cid

www.newadvent.org/cathen/03769a.htm

<http://da.wikipedia.org/wiki/Almoravider>

Kriminalitetens hovedstad

Bruxelles, EU-parlamentets hjemby, hærtes af indvandrerkriminalitet.

Under overskriften *Kriminalitetens hovedstad* sætter det tyske ugemagasin Focus 20/2011 spot på de massive problemer med indvandrerkriminalitet i eurokraternes hovedstad Bruxelles. I artiklen fortæller to bajerske konservative medlemmer af EU-parlamentet, at de ikke mere tør begive sig alene ud på gaden i Bruxelles, som beskrives som "voldsmetropol". I kontrast hertil udtaler en talsmand for politiet, at Bruxelles er en ganske normal storby, og at problemerne med kriminalitet er under kontrol. Det kvindelige konservative medlem af EU-parlamentet beretter om et regulært overfald på sig på åben gade og røveri af ejendel. Oprørt fortæller hun, at politiet ikke dukkede op, efter at de var blevet tilkaldt. Ambulancen var 40 minutter om at komme.

EU-parlamentsmedlemmer, deres medarbejdere, EU-bureaukrater og lobbyister er yndet bytte for kriminelle indvandrere, som udgør 40% af indbyggerne i Bruxelles' vestlige bydele. Frustrationen med situationen er enorm, men bliver i den politiske korrektheds hellige navn holdt nede af myndighederne og medierne. Væbnede røverier på restauranter, banker og posthuse ses hyppigere og hyppigere. Mest chokerende er vel nok myndighedernes reaktion, som nærmest må betegnes som en allestedsfraværende eller en her-går-det-godt-attitude.

Nu har EU-parlamentarikerne imidlertid fået nok. De retter en sønderlemmende kritik af sikkerhedssituationen og forlanger af myndighederne, at der skal gøres meget mere for deres sikkerhed i og omkring de områder, hvor de arbejder. Men hvad med den menige borger? Hvem taler hans sag? Han har ingen lobbyister til at tale sin sag, han er værgeløs udleveret til hængende indvandrerbander!

Selv EU-parlamentets præsident, Jerzy Buzek, er gået ind i sagen og forventer snarlige tiltag fra bymyndighedernes side til forbedring af sikkerhedssituationen, men mærkværdigvis overhøres protesterne, som mødes med ligegyldig-

Bruxelles. Pæn by - på overfladen.

hed. En EU-diplomat udtaler til Focus, at de belgiske myndigheder og politiet i Bruxelles nærmest virker uinteresserede i at holde kriminaliteten nede, og at stemningen iblandt EU-bureaukraterne nærmest kan betegnes som "kun til en vis grad afslappet".

Det er ikke fra Bruxelles' socialistiske borgmester, at eurokraterne skal forvente hjælp. I foråret udtalte han, at han havde svært ved at se den økonomiske fordel ved at have eurokraterne i byen, eftersom de ikke betalte direkte skatter til bystyret. Desuden drev de huslejepriserne og restaurantpriserne op. Men hvordan kan man som borgmester se stiltiende til, at den by, som man står i spidsen for, forfalder i kaos og dyb kriminalitet?

Flere EU-parlamentarikere er også begyndt at vende spørgsmålene indad: Hvordan kan det være, at EU-parlamentet, der årligt giver 43 millioner euro ud på indre sikkerhed, og som har 900 medarbejdere ansat til at tage sig af sikkerheden, alligevel ikke har kunnet forhindre tre væbnede overfald i parlamentsbygningen inden for de sidste halvandet år?

Søren Jensen

Fra indbakken

Tanker i en flagstang

Gennem næsten et halvt liv har jeg været så heldig at have en ven, der gav mig mange, meget gode råd. Han var en person, der havde fantasi, var eminent til at konsekvensberegne; - en kunstner i ordets rette betydning. Et af rådene til mig var: hvis du er i en situation, som ser ud til at være umulig at løse, så vend situationen 180 grader.

For at anvende dette "værktøj" er det nødvendigt, at være velorienteret, at have sat sig ordentlig ind i problemet. Der er nødvendigt, at "se" at "høre" og at "tale" om det gode såvel som om det onde.

Vi talte tit om det danske land, og den situation nationen er blevet påført igennem de sidste ca. 40 år. Talte om historien om en bloddryppende kult, der vander ind i den danske nation, der blot VIL leve i fred!!

Den "basseralle", kan man roligt kalde den situation, som vi sidder i i dag, er noget, vi kan takke de danske politikere for. Dette er sket via politikerne - gennem det danske Folketing. Da ulykken er sket i Folketinget er der også i Folketinget, ulykken skal vendes til LYKKEN.

Hjernen giver os 2 bud, som vi skal holde. Det er ikke de 10 bud, men de 2 bud.

Det første bud: På grund af den store indvandring i Danmark (stort set af muhamedanere, underlagt Sharialoven m.m.), er der opstået et parallelsamfund. Parallelsamfund er ulovlige i Danmark ifølge Grundloven. Det vil sige, den store indvandring siden 80erne og især 90erne er ulovlig!! Islam er et fundamentalt statsstyre-system (ikke en religion), som derved ikke er til at justere eller ændre. Derfor bortfalder den mulighed. Derfor kan denne ulovlighed kun løses ved repatriering.

Det andet bud går ud på følgende: Ifølge den vestlige verdens opfattelse

af, hvad der kan benævnes som religion, falder Muhamedanismen, Islam udenfor. Den bloddryppende kult Muhamedanismen, Islam er i kategori en mellemting mellem en kult og et teknokrati.

Hjernen foreslår, at vende problemet 180 grader, at 1: først at erkende og 2: og dernæst beslutte, at Islam IKKE er en religion. Hvis de 2 bud vedtages i Folketinget vil Danmark kunne se en lykkelig fremtid i møde med fred og gensidig tillid.

Jeg sætter min ind i min imaginære "Airborn one" og flyver hen over Japan, hvor jeg har boet, studeret, haft familie og drevet eget indretnings-arkitekt firma.

Jeg kommer til at tænke på de et besøg i en Shinto-helligdom i Kyushu i det sydlige Japan. En folkelegetøjs figur i ler; 3 aber, der sidder og trykker sig op ad hinanden. Den ene holder sig for øjnene: IKKE SE NOGET ONDT. Den anden abe holder sig for ørene: IKKE HØRE NOGET ONDT. Den tredje abe holder sig for munden: IKKE TALE OM NOGET ONDT. En lille dyregruppe, der lige så godt kunne have været mennesker. Et moralsk budskab, der rammer plet i sit menneskelige, humoristiske og kunstneriske udtryk.

Jeg kigger op ad flagstangen.....

Jeg opdager, at der vejer det danske flag. Og jeg bliver glad.

EU har ingen europæisk identitet!

Jeg stemte ja til EF – aftalen mellem ligeartede lande om fælles markeder, men jeg stemte nej til EU. Ja-sigerne ville vist i dag gerne have ændret deres ja til et nej nu da EU er i knæ.

Politikerne, der ville EU, har travlt med at finde undskyldninger opfundet til lejligheden. Og af hensyn til dem selv!

Det er nu klart for enhver, at der findes ingen europæisk identitet, ligesom der heller ikke findes en global. Det eneste, der binder visse lande sammen, er den europæiske mønt, euroen!

Grækenland er det bedste bevis på den manglende identitet. Reuters kan oplyse, at der i Grækenland er et enormt socialbedrageri, som koster millioner af euro. Således er det mistænkeligt, at mere end 9000 grækere er over hundrede år og stadig får tilsendt pension. 4500 tjenestemænd har været døde i flere år, men pensioner tilsendes dem stadig fra staten!

Det er bl.a. denne svindel EU-borgerne skal være med til at betale. Det skulle ikke undre, at det forholder sig på sammen måde i Portugal, Spanien og Italien. Disse lande har ingen identitet fælles med os, og de nye medlemslande i øst har det da slet ikke!

EU-luftkastellet er ved at brase sammen tilsyneladende, så jeg er glad for, at jeg stemte, som jeg gjorde. Derved er jeg ikke medskyldig i den eventuelle kollaps. At EU vil bestemme og lovgive for Danmark, gør det ikke bedre!

Helle Klint
København K

Erik Dagø
Grønnegade 40,
5700 Svendborg

Danmark rundt

Festuge i Køge

En 38-årig familiefar blev lørdag aften overfaldet på Torvet i Køge og tæsket af en gruppe indvandrerdrengene, mens han familie skrækslagne så på. "Det er uvist, hvorfor manden skulle have tæsk", udtaler politiet.

Kilde: Lokalvisen.dk 7/9 2011

Stormoske i København

Ved tredjebehandlingen 25/8 valgte Københavns Borgerrepræsentation at godkende lokalplanen for et en udvidelse af Imam Ali-moskeen på Vibevej i Københavns nordvestkvarter. Lokalplanen blev vedtaget med stemmer fra Socialdemokraterne, De Radikale, SF og Enhedslisten. Moskeen skal efter planen udbygges som en traditionel moské med to 32 meter høje minareter og en blå kuppel. Den finansieres af det iranske præstestyre.

Kilde: Jyllands-Posten 25/8 2011

Tvangsægteskaber

Landsorganisationen for Kvindekrisecentre oprettede en hotline for kriseramte unge i marts 2010. Siden åbningen har 228 kvinder og 58 mænd henvendt sig. De typiske henvendelser drejer sig om tvangsægteskaber og social kontrol fra familien.

Kilde: MetroXpress 19/8 2011

Ghettoerne vokser

Andelen af indvandrere i ghettoer er vokset med 7,8 pct., viser regeringens egen opgørelse over perioden 2003-2010. I gennemsnit er næsten to af tre beboere - 63,5 pct. - indvandrere eller efterkommere fra ikke-vestlige lande. I 2003 var tallet 58,9 pct..

Kilde: Jyllands-Posten 16/8 2011

Muhammed på diskotek

En medarbejder fortæller om en typisk nat på diskoteket. Af ca. 800 gæster er ca. 50 af "anden etnisk herkomst". Af 10 episoder den pågældende nat skyldtes 9 voldelig optræden fra de 50. Den 10. var en dansk pige, som trådte uheldigt og forstuede sin fod.

Jyllands-Posten 19/8 2011

Politi jaget væk af "unge"

I Aarhus forsøgte en politipatrulje at stoppe nogle unge mænd i en stjålet bil. Ved Bazar Vest blev betjentene omringet af ca. 20 stenkastende "unge", og politiet forlod stedet med uforrettet sag.

Kilde: P4 Østjylland 3/8 2011

Ingen frikadeller til danske soldater

For første gang i 6000 år må danske soldater undvære svineköd. Ingen flæskkesteg, ingen frikadeller, ingen skinke. Svineköd er udrenset efter at forsvaret har valgt en ny leverandør efter udbud i overensstemmelse med EUs regler. Der er indløbet mange klager fra soldaterne på grund af den etniske diskrimination af grisen. Soldaterne savner dansk mad.

Kilde: Jyllands-Posten 26/7 2011

Radikal tone i debatten

En radikal folketingskandidat ved navn Linda Kristiansen fra Midtjylland gør nu opmærksom på sig selv ved på sin hjemmeside at offentliggøre et spil,

hvor man kan kaste sko efter en Pia Kjærsgaard-lignende figur ved navn "Pia".

Kilde: M. Jalvings blog på JP 22/7 2011

Knivstikkeri

En rumænsk mand stod og ventede på bussen på Stengade på Nørrebro, da han tirsdag aften blev overfaldet af knivstikkere. Politiet efterlyser fire 'arabisk udseende' mænd. De fire forsvandt imod det indre København. Rumæneren overlever overfaldet.

Kilde: BT 19/7 2011

Ingen udvisning

Ved Retten i Glostrup blev den 19-årige Majid Arshid idømt to års fængsel og den 20-årige Murat Cevher tre års fængsel for at have ligget på lur efter og skudt imod en 19-årig mand.

Kilde: Jyllands-Posten 14/7 2011

Ytringsfrækhed i Nakskov

Ukendte gerningsmænd har hængt Kurt Westergaards muhammedtegning og et banner med teksten "For Danmarks frihed - Danish Defence League" op på facaden af en moske i Nakskov. Imamen og hans familie er dybt chokerede, men imamen oplyser, at moskeen vil fortsætte som hidtil. "Vi lader os ikke skræmme", udtaler han. Politiet udtrykker glæde over at have gode beviser i sagen, som betragtes som hærværk. Politiet og en såkaldt forsker i ekstremisme mener, at det er højreekstremister, der står bag det chokerende ønske om frihed.

Kilde: BT 11/6 2011

(den vakse læser vil bemærke, at der ikke er tale om aktivister, men om gerningsmænd)

Jorden rundt

Ytringsfrihed er vigtigste rettighed

Ytringsfriheden er den vigtigste af alle menneskerettigheder, skriver FN's menneskerettighedskomite i en rapport. I den rapporten giver 18 jura-eksperter, hvoraf 4 muslimer, ytringsfriheden status som en "meta-rettighed," der overtrumfer alle andre menneskerettigheder.

Kilde: OHCHR. News 28/7 2011

Nordafrikansk indvandring

Den officielle statistik viser, at 24.769 indvandrere fra Tunesien og 23.267 indvandrere fra Libyen frem til 31. juli var kommet til Italien. Mange af dem stammer fra Afrika syd for Sahara. Af de i alt 48.036 indvandrere er 13.667 siden blevet genbosat i deres hjemlande. Italiens regering håber snart at kunne hjemsende yderligere 30.000.

Kilde: Jyllands-Posten 15/8 2011

Frankrigs islamisering

150 moskeer er under opførelse i Frankrig, som nu har flere praktiserende muslimer end katolikker. På 10 år er antallet af moskeer fordoblet fra 1000 til 2000, men antallet kan ikke holde trit med behovet. Tusindvis af muslimer fylder hver dag gaderne i de franske byer for at knæle mod Mekka.

Kilde: Hudson New York 18/8 2011

Politisk forfølgelse i Sverige

En politiker i Sverigedemokraterna, Mikael Säbom fra Jämtlands Len forlader politik på grund af politisk forfølgelse. Han kan ikke få støtte fra sympatisører, fordi de frygter stigmatisering, og aktive medlemmer af Sverigedemokraterna diskrimineres af arbejdsgivere og har svært ved at få et arbejde.

Kilde: politiskinkorrekt.info 24/8 2011

Lad kvinder køre bil!

Medlemmer af den ukrainske feministgruppe FEMEN afholdt 16/6 bildemonstration foran den Saudi Arabiske ambassade i Kiev til støtte for deres undertrykte medsøstre i Saudi-Arabien, som ikke må køre bil. Let påklædte kørte de frem og tilbage foran ambassaden og viste skilte med teksterne "lad os køre", "kameler til mænd - biler til kvinder".

Kilde: www.politisk-ukorrekt.dk 24/8 2011

Halshugning af voldtægtsofre i Saudi Arabien

Migrant Care, en indonesisk organisation, som taler på vegne af folk, som arbejder i udlandet, oplyser, at den indtil august har modtaget 6500 indberetninger om vold, seksuelle overgreb, voldtægter og andre former for overgreb fra indonesere, som arbejder i Saudi Arabien. 80% af de indonesiske fremmedarbejdere i Saudi Arabien er kvinder - de fleste stuepiger. Sætter de sig til modværge, risikerer de halshugning. Mindst 20 indonesiske kvinder venter i øjeblikket på dødsdøds i Saudi Arabien på at blive halshugget.

Kilde: New English Review 11/8 2011

Det besatte Bruxelles

Den 27/8 var der musikparade gennem Bruxelles ad en rute, som var planlagt bl.a. at skulle gå igennem den muslimsk besatte bydel Moelenbeek. Homofobiske muslimer protesterede, da de frygtede en slags Gay Pride parade. Den socialistiske borgmester trak derfor tilrådelserne til musikparaden tilbage, og ruten måtte med kort varsel lægges om, så den gik udenom det muslimsk besatte område.

Kilde: <http://islamversuseurope.blogspot.com> 23/8 2011

Pakistan - et helvede for kvinder

Iflg. en undersøgelse foretaget af Thomson Reuters Foundation er Pakistan det tredje farligste sted for kvinder at opholde sig næst efter Afghanistan og Den Demokratiske Republik Congo. Menneskerettighedskommissionen for Pakistan anslår i sin rapport for 2010, at 800 kvinder blev dræbt for at opretholde mænds "ære" og 2900 kvinder blev voldtaget svarende til 8 om dagen. De virkelige tal formodes at være mange gange højere, og dertil kommer den udbredte skik med at vansire kvinder.

Kilde: Yahoo news 12/8 2011

Indvandringsafgift som løsning

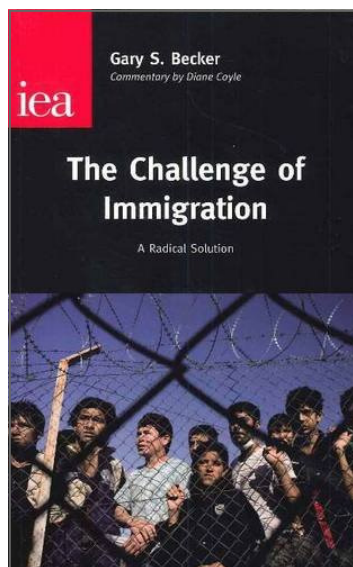
Gary S. Becker: The Challenge of Immigration - a Radical Solution. (The Institute of Economic Affairs, 2011. 66 sider).

En af verdens ledende frimarkedsøkonomer er Gary S. Becker, der fik nobelprisen i 1992 for at have udvidet mikroøkonomiske analyser til områder af menneskelig adfærd, der ikke hidtil havde været omfattet af økonomiske teorier. Det gør han også i nærværende publikation, hvor han kommer med et økonomisk løsningsforslag på indvandringsspørgsmålet: Hvis man simpelt hen lader indvandring (for længere ophold) til et land koste et forholdsvist højt beløb, fx 50.000 dollar, vil man i langt højere grad modtage indvandrere, der kan og vil yde et positivt bidrag. Forslaget er vel at mærke ikke tænkt så restriktivt, som det lyder, fordi det indgår i Beckers ide, at fattigere indvandre skal have mulighed for at låne beløbet, som dog skal afbetales i løbet af en kortere årrække, muligvis af den beskæftigelse, indvandrerens så er nødt til at få.

Denne løsning vil givetvis hvad flere aspekter angår være en forbedring i forhold til det nuværende regime i alle vestlige lande, hvor bureaukratisk administrerede kriterier skal styre indstrømmingen i et forgæves forsøg på både at agere "retfærdig" og afveje mod landets behov. Også bedre end den anden velkendte liberaløkonomiske model, der går under overskriften "åbne grænser og lukkede kasser", hvor man giver afkald på enhver sortering ved indrejse.

Alligevel kan den af Becker foreslåede politik jo ikke stå alene. Først og fremmest må der selvfølgelig under alle omstændigheder være i hvert fald en vis screening og sortering (hvilket han også indrømmer), så fx en rig terrororganisation ikke bare kan betale for sine folks indrejse. Desuden må der være et generelt øvre loft for antallet af dem, der lukkes ind, uanset til hvilken pris, særlig for et lille land som Danmark. Dette

strider heller ikke imod principperne i Beckers forslag. En mere grundlæggende indvending er dog, at indvandring, der betales med et højt beløb, med god grund tenderer mod at blive permanent indvandring, hvilket den i mange tilfælde ikke ville være blevet med andre sorteringsmetoder. Dette problem afviser Becker med sin mening, at varig bosættelse af fremmede generelt er bedre end midlertidig, fordi det er bedre, når indvandrere indpasser sig og lærer værtslandet at kende, end de blot overfladisk indretter sig under et arbejdsforløb og derefter rejser igen.

Her er det tydeligt, at det er et forslag af en økonom, der grundlæggende synes at betragte fremmede menneskemængders indpasselighed i nye sammenhænge som noget relativt uproblematisk, hvilket mere historisk eller kulturelt bevidste ville kalde en overtro på magten i markedets rationalitet. Hvis man både ville have de mere ydedygtige indvandrere og forhindre en varig ændring af sit lands etniske sammensætning, skulle man måske snarere betragte indvandringsafgiften som et depositum, der ville blive tilbagebetalt ved varig udrejse. Det ville rigtignok berøve værtsstaten en vis økonomisk indtægt, som dog efter dette syn opvejes af bibeholdelse af en større folkelig homogenitet med alle de fordele, deraf følger.

Set fra et principielt nationalt synspunkt er det mest betænkelige ved Beckers forslag dog måske, at værtslandet i vid udstrækning giver afkald på selv at vælge imellem ønskværdige indvandrere – ud over det økonomiske kriterium. Inddrages erhvervs mæssige, etniske, humanitære eller andre parametre, er man snart igen tilbage i det bureaukrati, hvis bortfald var retfærdiggørelsen af det nye forslag. Set fra ulandenes synspunkt er Beckers ide betænkelig, fordi det vil øge deres måske største problem – hjerneflugten. Ophavsmanden indrømmer da også åbent, at han kun ser sagen fra modtagerlandenes synspunkt.

Men endelig vil forslaget vel bidrage til en forstærket globalisering af arbejdsmarkedet med yderligere marginalisering af de mindre konkurrencedygtige borgere i modtagerlandet. Det forudsætter desuden, at indvandrerne ikke sættes i stand til at afbetale på deres indvandringsafgift ved at modtage værtslandets velfærdsmidler, og at værtslandet desuden vil føre en jernhård justits over for de indvandrere, der ikke overholder deres økonomiske forpligtelser. At en sådan politik konsekvent ville kunne følges af den rare stat i velfærds-Danmark, har man grund til at betvivle. Så en række yderligere kriterier undgås ikke i vor indvandringspolitik, og desuden er streng grænsekontrol stadig nødvendig, for så vidt som det stadig vil være billigere at indrejse illegalt (evt. med betaling af menneskesmuglere) end at erlægge den lovbefalede afgift. Men det aspekt, Becker så sagligt og indgående argumenterer for, burde vel det i mindste have en større vægt blandt de andre aspekter i vor (og alle vestlige landes) politik, end det i dag er tilfældet, hvor indvandringspolitikken i alt for vid udstrækning tillod de mere uønskede grupper, betyder økonomisk belastning og rummer så mange andre elementer til Danmarks ulempe.

Peter Neerup Buhl

Europas langsomme selvmord

Bruce Thornton: Decline and fall. Europe's slow-motion suicide. Encounter Books, 2007. 300 sider. ISBN: 978-1-59403-206-6.

Endnu en amerikansk akademiker af den gamle skole, der iskoldt beskriver Europas selvmord. Et selvmord der har sin oprindelse i totalitær tankegang, fostret af elitært vanvid. En sygdom, der er skabt i Europa. Bruce Thornton underviser i de klassiske fag på universitet i Californien.

Få husker fanatikerens Jelved, der blev høj af EU's ånd. Udenrigsminister P. Munch mente i trediveerne, at man skulle stoppe tanks med ånd. Professor dr. theol. Lindhardt fortalte sine studerende, at dumhed ikke er et spørgsmål om begavelse. Det var i 1943.

Bogens afsnit er betegnende. Vejen til utopia. Eurabia. Vejen til ingenting, Guds død og andre forfejlede guder. I alle kapitler beskrives det mentale sammenbrud, der vil medføre den relativisme, som fremkalder det totale moralske sammenbrud. Dette er allerede sket i kvindekrisecentret i Bruxelles. EU kan i dag blære sig med at være lige så udueligt, inkompetent og korrupt som FN.

Forfatteren Hans Magnus Enzensberger har for få dage siden karakteriseret EU som en totalitær, antidemokratisk forordning, skabt af en elite, der fra starten har haft dette som mål.

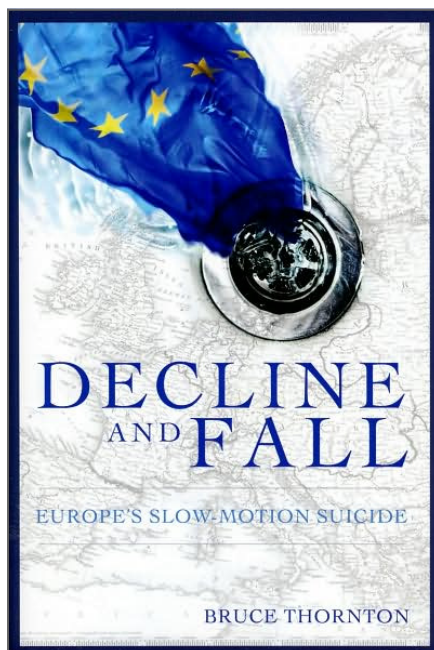
I Danmark blev ideologien solgt som lavere fødevarerpriser. Meget senere blev den solgt som fredens projekt. Fødevarerpriser er eksploderet, og Amerika har sørget for freden i Europa.

Europas politiske klasse dur ikke til noget. Mens Amerika har beskyttet Europa, har Europa (Frankrig) lallet rundt med et projekt om at være en modvægt til Amerika. Europa er i dag et frilandsmuseum, og om kort tid er det et uland. Måske bliver de giftigste dele købt af Kina?

Amerikas NSA giver EU indtil 2020, inden sammenbruddet er totalt. Mo-

ralsk, økonomisk, kulturelt, videnskabeligt. Retsstaten eksisterer ikke længere i dele af Europa. Heller ikke i Danmark.

Impotens avler had. Amerika (navnet på en lille hollandsk by) blev det første vestlige demokrati.

Det var i 1776, altså 13 år før det fransøsiske blodbad, hvor hele byer blev slagtet af deres egne, i kampen for Le Grand Revolution. 156 år efter var denne nation af bonderøve og analfabeter blevet til en supermagt. Den havde allerede reddet Frankrigs røv to gange. Nu skulle den redde Frankrig to gange mere. Først under den kolde krig, nu også i kampen mod islam. Frankrig er en gammel udpulet aids-ramt narkoluder, iført netstrømper og bodystocking, for at den levrede krop kan ligne noget attraktivt. Hadet mod Amerika eksploderede, da de Gaulle ikke blev inviteret til Yalta-konferencen. Delingen af Europa var på dagsordenen. De Gaulles raseri blev så stort, at han forlangte alle amerikanere ud af fransøserland. Præsident Truman ønskede at vide, om dette også gjaldt de 60.000 amerikanere, der var begravet i fransøisk jord?

Rom-traktatens præambel siger det hele. "Et stadigt snævrere..." Hvad med at kalde den det, den er? Det næste euro-

pæiske diktatur, der skal skabe paradys på jord. Ikke bare her, men på hele kloden. (Ikke mærkeligt, at psykotiske individer savler over ideen). Man klovner rundt med "universelle rettigheder" og andre perverse forestillinger. Som et tankeeksperiment kan man afprøve følgende: Man indfanger en moskusokse på Grønland. Når fangsten er i hus, sårer man hornene af, maler den hvid, og vupti – har vi en isbjørn. Alle biologiske kendsgerninger er for længst afvist, her hersker kun ideologien. Nemlig at isbjørnen og moskusoksen skal leve fredeligt sammen. Dette vanvid er normen i EU. Der skelnes ikke. Rigtigt og forkert eksisterer ikke. Sandhed og løgn, heller ikke. Derfor kalder man beduiner og negre "nye danskere". De bliver det aldrig. Deres intelligenskvotient er så lav, at de ikke kan overleve i vort klima (if. Helmuth Nyborg).

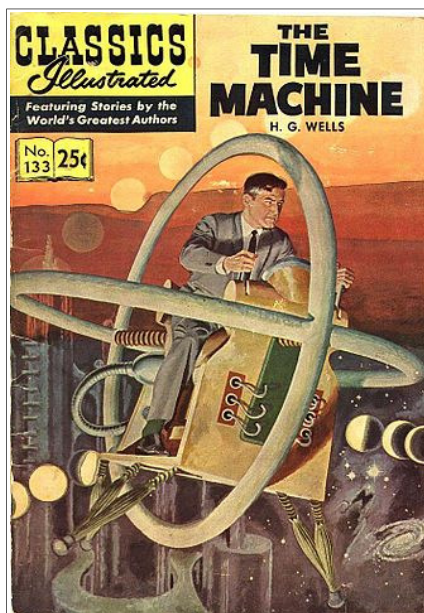
Illusionen stammer fra "oplysnings-tiden". Thornton maler døre op og stolper ned vedrørende den utopi.

Efter fransk/italiensk forbillede valgte man brød og skuespil. Begge er dybt korrupte regimer, der ikke har noget til fælles med demokrati. Skuespillet i EU var naturligvis "oplysningstiden".

"Frihed, lighed og broderskab"... Man glemte at sige, at dette kun gælder eliten. "Brødet" kastede man ud til defekte politikere og embedsmænd, der derved fik en fed skattefri indkomst på bekostning af skatteyderne. Således var kimen lagt til massekorruption. En selvsupplerende, selvbefrugtende klasse, der er totalt ligeglad. (Jeg har set det i 1988 i Bruxelles, på en elitær natklub. Bunker af luksusludere, frastødende fede svedende skaldede mænd og "gule enker". Alt sammen en del af korrupsjonen, og betalt af skatteyderne. Jeg forlod stedet efter 15-20 minutter).

Sådan skaber man diktaturet. Man starter med et inkompetent embedsværk og politiske ringvrag.

Man giver dem en pseudopolitisk virkelighedsscene med fede skattefrie honorarer. Herefter er de hængt op i det,

Tidsmaskinen.
På vej mod menneskenes sørgelige fremtid?

KGB kaldte "hønningfælden". Herfra lyder ingen tale mere. "Brød" kaster man også for befolkningen. Det kalder man "velfærd". Sagen er, at man stjæler pengene fra det folk, man skal tjene, for at give dets penge til folk, der ikke gider klare sig selv.

Socialister har længe været klar over dette faktum. Har de først fået 50 % eller mere over på offentlig forsørgelse, så er der frit løb mod mål (folketingsvalg 2011). Målet er magten, konsekvenserne rager dem en skid. Landets sammenbrud er kun et spørgsmål om tid (Grækenland).

Der er mange fremragende citater af fortidens filosoffer og statsmænd i denne bog. Deres anbringende er en bloc tilsidesat af EU-eliten. Sempel logik er aflyst. Tilbage er den mødding, hvorpå maoisten Barroso skal stedes til hvile sammen med Europas befolkning. Med EU-forfatningen blev demokratiet likvideret og dermed aflivet med nakkeskud af vore egne folkevalgte politikere.

EU-topia er beskrevet af H.G. Wells i 1895. Han beskriver en eloi. Et fremtidsvæsen skabt i EU's verdensbillede. Fra romanen "Tidsmaskinen".

"Meget smukke og værdige. Disse delikate, ungdommelige vegetarianere, der levede i et paradis – nærmest en haveverden uden arbejde eller konflikter og uden regering. De brugte al deres tid med behagelig leg, på at bade i floden og elske på en halvvejs legende facon, spisende frugter og sove."

Ved første blik er eloi'en en kulmination af menneskelig udvikling, der forbigår primitivisme, degeneration, en hyldest til menneskehedens fremskridt, og vores destinerede utopi om leg og velbehag. Ved nærmere undersøgelser bekymres man.

Eloi'en er lille, kun fire fod i højden, blød og uden hår, ubeskriveligt svag. De har det intellektuelle niveau som en fem-årig, er udelige og trættes let. Værre er deres hedonistiske narcissisme, hvor de ligegyldigt observerer en af deres egne drukne uden at afbryde deres leg.

Eloi'en er i "Tidsmaskinen" ikke toppen af menneskelig udvikling, men degenerationen af menneskeracen, tilbage er kun en smuk ligegyldighed. Skrækken rammer den tidsrejsende med nyheden om Morlocks: Afblegede, obskøne natdyr, der lever under jorden i myreagtige kollektiver. De lever af eloi'er som af opfedet kvæg. Eloi'erne havde opnået topmålet af sikkerhed og tryghed, hvilket gjorde dem ude af stand til at forsvare sig selv mod brutale rovdyr.

"Jeg sørger", siger den tidsrejsende, over den korte drøm om menneskeligt intellekt, der nu var fortid. Den havde begået selvmord. Den havde sat kurs mod komfort og tryghed, et ligevægtigt samfund med sikkerhed og permanens som dets kendeord – for at ende i dette...

Niels H. Jørgensen

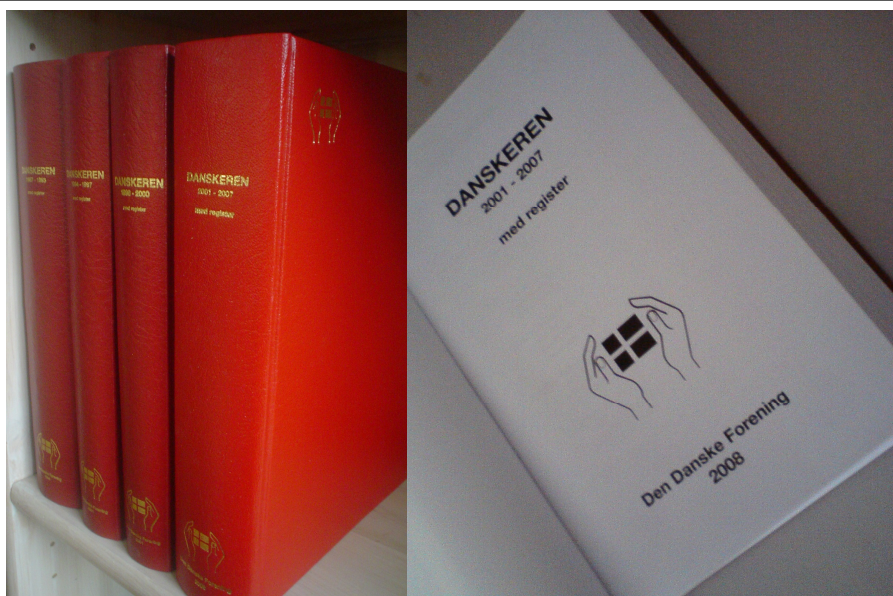
"Man stjæler pengene fra det folk, man skal tjene, for at give dets penge til folk, der ikke gider klare sig selv"

Bogudsalg

Indbundne udgaver af gamle numre af Danskeren sælges for 100 kroner pr. stk. plus porto. Det drejer sig om 4 flotte bind med udgaverne 1987-1993, 1994-1997, 1998-2000 og 2001-2005.

Tilsammen udgør de indbundne udgaver et uvurderligt leksikon over de seneste 25 års udlændingepolitik i Danmark.

Og så er det oven i købet nogle håndværksmæssigt flotte indbindinger, som vil pynte i enhver reol.

Mindeord om Søren Johansen

For mange år siden fik DDF tilsendt nogle udgaver af et blad ved navn Budstikken, som blev udgivet i begyndelsen af 1970'erne. Afsenderen var en gammel dame, som mente, at DDF burde have de gamle blade.

Budstikken forholdt sig meget kritisk til den nyligt iværksatte indvandring, som højrefløjen i dansk politik plæderede for, mens venstrefløjen og fagforeningerne var imod.

Det imponerende ved bladet var, at det allerede dengang forudså de problemer, som indvandringen med tiden ville medføre, og som kun de færreste – inklusive undertegnede – dengang havde øje for. Bladet kunne med en vis ret anses for en forløber for Danskeren.

Flere år senere lærte jeg den forudseende redaktør at kende. Han var nemlig blevet et særdeles solidt og kompetent

medlem af DDF. Hans navn var Søren Johansen.

Søren var ikke blot en dygtig skribent, han var frem for alt en blændende taler, som med begejstring delte sin store viden om historiske og kulturelle emner – inklusive sin store interesse for sporvogne.

Man blev smittet af hans engagement, - som da han var guide på en DDF-udflugt til historiske steder på Midsjælland, eller da han ved en DDF-julefrokost fortalte om den gamle nordiske jul. Se billedet til højre.

Nu er Søren Johansen død efter i længere tid at have haft problemer med hjertet. Han vil blive savnet, ikke

blot af de nærmeste, men også af os i DDF.

Æret være hans minde.

Harry Vinter

CHOK EFTER HARTLINGS LØFTER I TYRKIET: 30.000 FLERE HERTIL

I LØBET AF MÅNED OG APRIL HAR DANMARK VUNDT EN INVASION AF ca. 30.000 TYRKER. DET ER EN KONSEKVENS AF EN AFTALE UNDERTEGNET AF PAVL HARTLING I TYRKIET.

Hartling er gået ind på, at de 5000 tyrkere, der er i Danmark skal have samme sociale rettigheder som danskerne, og det får følger, som her sketched lidt har foreslået.

Bl.a. vil det blive et svært problem at skaffe boliger til de 4-5000 familier a 7-8 medlemmer, der vil strømme ind i landet.

- Et smart jeg finder en lejlighed rejser min kone herop, siger den 38-årige Husejin Osman, der arbejder i Korsens. "Vi kan med y mere få os en bolig i København, når aftalen gennemføres."

Men i Korsens er der ca. 100 tyrkiske arbejdere. Omkring 40 af dem vil nu forvare at få deres familier hertil. - Vi har med stor interesse læst de tyrkiske avisers referater af aftalen, og vi forventer, hvilken økonomisk betydning, det får for os, siger tyvensk. - Alle den, jeg kender, vil have deres familier herop!

Boliger vil få det spil, når aftalen gennemføres. Tyrkerne vil være villige til at betale en høj pris, når de indser, at de kan bente en del af penge hjem lige i form af børnetilskud og boligskat.

Tyrkerne vil nu kunne modtage arbejdsløshedsunderstøttelse, sygeforsikring, moderskabsydelse, barseltillæg m.v. Desuden skal de kunne forvare i tilfælde af arbejdsskader. /art.

"BUDSTIKKEN" FORTSÆTTER P. 2 - 3800 TRYK. POSTNR 177540 - EKSTRAORD. 12.000kr.

TYRKERBØRN SKAL EFTER HARTLINGS AFTALE VÆRE DEN NYE 'DANSKE' UNGDOM

Socialdemokratiets repræsentanter i fremmedarbejderudvalget vil nu se på den landstingsforbuds af tale, udenrigsminister Povl Hartling har underskrevet i Tyrkiet.

Aftalen er af den baggrund oplyst af en del nyttik, som visse indviede personer kender indholdet.

- Vi vil se, hvilke retningslinjer, aftalen indeholder - bl.a. i hvilket omfang fremmedarbejdernes familier kan rejse ind i landet, siger folketingsmedlem Finn Nielsen, Socialdemokratiets ordfører i dette spørgsmål. Herefter vil vi bede ministeren om et svar på spørgsmålet. Indtil da må offentligheden vente med et få klaret over, hvad aftalen går ud på i detaljer.

Departementschef Finn Nielsen havde været med i Tyrkiet, men ønskede overbevist ikke, at fremmedarbejdernes kasser og børn uden videre kan komme ind i vort land, når blot man kan se opholde- og arbejdstilladelse.

- Det bliver ikke under socialministeriet, sagde han. Der kan heller ikke blive tale om det meget.

Hvad det sidste angår, tager Finn Nielsen meget fejl. Der er opstået mere i en række byer efter Povl Hartlings forordret i Tyrkiet. Tyrkerne arbejder særdeles stærkt på at finde lejligheder til deres store familier.

MEG PAVL HARTLINGS AFTALE I MÅNED HAR DE KEMIG - TALKET VÆRE EN LIGELING OG BOKNITLIGED - NO NASTEN GRATIS I BYRREKORRE LIGELINGEN!

HVAD SKREV HARTLING UNDER PÅ?

Der er opstået frygt for, at man ikke overraskelse kommer, de som underskriver aftalen. De tyrkiske familier er ikke alene mere berømt end de dansk. Efter tyrkisk opførelse er familie også meget mere omfattende. En familie består ikke alene af far, mor og børn. Den omfatter også f.eks. bedsteforældre og søskende! Det danske socialsystem vil herefter være forpligtiget til at tage sig af de gamle i denne familie - eventuelt placere dem på de i forvejen overfyldte alderhjem eller plejehjem.

/kort

LO betænkelig over indere, der vil være 'danskere'

Folketingsmedlem Thomas Nielsen vil bl.a. skabe betydelige boligproblemer. Der er jo tale om at skaffe op til 25 lejligheder til de indiske familier, og det vil betyde en yderligere forværring af boligsituationen for den danske befolkning.

2

Dobbeltydige stednavne

Det er ganske underholdende at lægge mærke til den rigdom af stednavne, en tur gennem fædrelandet afslører.

Oftest støder man på navne med en dobbeltydighed, som det er svært ikke at trække på smilebåndet af. De vækker associationer, som i de fleste tilfælde ikke har meget med navnenes oprindelige betydning at gøre.

Dog er det af og til muligt at tænke sig frem til betydningen - som f. eks. at Tarm betyder et langt smalt landareal, hvorimod betydningen af bynavnet Røved fortaber sig i fortidens tåger.

Der kan komme meget sjov ud af at kombinere navnene. For eksempel fristes man til at ane en kronologi, når man sætter bynavne som Tarm, Røved, Bælum og Hørnsted i

forlængelse af hinanden. Et faktum er det, at der ikke er langt imellem Tarm og Lem.

Efterfølgende kan man så forsøge at finde frem til navnenes oprindelige betydning - deres etymologi. Det er et både spændende og underholdende studium at kaste sig over, nu da aftenerne bliver lange.

HV

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings konto i Danske Bank, Reg.nr. 9173 Konto 4547551

